

Bacil 2026

KAZALO

UVODNIK	3
VDIH	4
LUŽA	5
PRIJATELJSTVO	8
BOGOMILA PRIPOVEDUJE	9
SLAP SAVICA	10
ŠOLA.....	12
MOJA SREDNJEŠOLSKA POT	12
NOVEMBER	15
EN NAPAČEN »KLIK« LAHKO SPREMENI VSE	16
GREMO V KINO!	18
KO SPOMINI ZADIŠIJO	19
V IMENU TRUPLA	20
HAIKU	24
TEBI	24
NUTELA 123	25
JUTRO	25
KO SPOMINI ZADIŠIJO	26
NA DRUGI STRANI ULICE	26
FRANCKA IN MOŠKI V ROMANU NA KLANCU	26
KO ZADIŠI PO JESENİ	27
PRAGA 2025	28
SLIKA	32
NE MISLIM NATE	33
DEKLE, OBLJUBLJENO SONCU	34
SO REKLI, DA BO MEJA POŠTENA. NI POŠTENA	33
INTENZIVNE PRIPRAVE NA DEBELEM RTIČU	37
TABOR ZA NADARJENE	36
KULTURNI DAN 27.11. 2025	41
SPOMINI NA MORJE	41
SPOMINI	42

UVODNIK

V svetu, kjer se vse vrti vedno hitreje, pogosto pozabimo ustaviti trenutek in se vprašati, kam pravzaprav drvimo. Med vsakodnevnimi opravki, šolskimi obveznostmi in družbenimi pričakovanji se zdi, kot da zares živimo le med vrsticami urnika. Zato je prav, da si tudi v današnjih časih vzamemo nekaj trenutkov ter prisluhnemo zanimivim zgodbam – našim zgodbam. Veliko užitkov pri branju glasila Bacil!

Klea Kostadinova in uredništvo glasila

VDIH

Všeč mi je od življenja ne pričakovati.
Veličastno se mi zdi predati se usodi.
Vdati se tihim užitkom, počasi jih spoznati,
vseeno mi je, kam pot časa me vodi.

Dno mi razkriva voda prozorna.
Dovolim ji, da mi sledi korak po korak.
Diham, a na vzorec več nisem pozorna,
dovolj je modrina, ki jemljem ji zrak.

Iščem brez namena, da gradila bi v višino.
Iluzije in pričakovanja bila bi zločin.
Izhlapevajo misli z vsakim vdihom v tišino,
iskrivo se vrnejo, da počastijo spomin.

Hrani me vidno z neotipljivimi novicami.
Hodim proč, ker televizija je prenaglas.
Hitim, da zbežim pred takimi resnicami,
hočem le v miru zapravljati svoj čas.

Živa Ema Brigadir, 4. Zb

LUŽA

Na prisojni strani gozda je stala jasa. Sredi te jase pa je počivala mogočna luža. Nihče ni vedel, od kdaj je tam, ampak bila je res nekaj posebnega. Ko so srne bežale mimo, so se pri njej ustavile in se odžejale. Na njenem dnu so ležali najlepši kamenčki in bogata razmočena prst. Že od daleč je bilo moč videti srebrne lise, ki so se lesketale in odsevale ples krošenj in premike oblakov na gladini. Luža se ni nikoli posušila, vedno je stala tam. Bila je napolnjena s čisto vodo in dobro energijo, ki je tolažila drevesna debela, ko so bila otožna. Bila je prijateljica s sosednjo mlako, dobra znanka s potokom, ljubimkala je z dežjem. Luža je bila življenje gozda.

Nedaleč stran od jase je stala koča, kjer je stanovala gozdarjeva hči. Bila je zelo lepo in marljivo dekle. Imela je pronicljiv, prodoren pogled.

Ko je ob potoku prala perilo, je njen mir zmotil mlad poglavar sosednje vasi po imenu Bron. Na temnih laseh je stala krona iz brona, v njegovih očeh je tičala neka skrivnostna predrznost in nema samovšečnost. Ni bil dober poglavar. Bil je ukazovalen in neusmiljen do svojih ljudi, ni premogel sočutja ali prijaznosti. Že celo življenje se mu je godilo tako, kot je želel on. Imel je vse, kar si je poželel. Tako sta tu in tam poklepetala, ko je vreme bilo dovolj znosno, da sta oba pripešala do potoka.

Pa je pomlad po mirnih nedolžnih sapicah pritihotapila ljubezen do njegovega srca. Bron se je zaljubil v skromno dekle. Njegovo hladno srce se je malce ogrelo in kot oglje zažarelo v plamenih njene prisotnosti. Večkrat jo je povabil v svojo vas. Ponujal ji je vse, kar je imel v lasti, ampak ona je bila za te besede gluha. Ni ji bilo mar za njegovo imetje, rada je imela svojo kočico v gozdu in tam je želela ostati. Bron je prvič v življenju občutil, da ga je nekdo tako neposredno zavrnil. Pa je vztrajal. Nazadnje jo je ponižno prosil, če lahko pride on živeti v njeno skromno kočico. Bil je pripravljen zapustiti vse, kar je poznal, in se odpovedati razkošju, samo da bo njegova. Ona pa je najbolj na svetu cenila svoj mir. Dala mu je pogoji, naj majhno stekleničko napolni s svojimi solzami. Če bodo te dovolj čiste, mu bo dovolila, kar jo je prosil.

Bron je korakal po svojem dvorcu in ni vedel, kako naj se prisilil do tega, da bi jokal. Tega ni počel že zelo dolgo, saj po tem ni bilo potrebe. Domislil se je, da bi rezal čebulo. Prvič v času svojega vladanja je stopil v dvorno kuhinjo in ukazal, naj mu takoj prinesejo najostrejši nož in najbolj sočno in mesnato čebulo. Kuharice so ga osuple gledale in mu brez besed ustregle. Začel je rezati, nekako nerodno in vse povprek. Ko je začutil pekočo bolečino v zrklih, si je pod kotiček oči prislonil stekleničko in lovil solze. Ko ji je prinesel naročeno, je stekleničko s priprtimi očmi opazovala, potem pa solze na dušek izpila. »Me imaš za norko?« je vprašala. »To niso solze iz srca, nisi jih jokal z bolečino in iz žalosti. Veš, kaj moraš!«

Bron je bil jezen kot še nikoli, ampak dekle je bilo prelepo in njena družba preveč prijetna, da bi odnehal. Tokrat je pisarju naročil, naj mu napiše knjigo, tako žalostno, da ne bo mogel nehati jokati. Ko jo je prebral, je jokal celo noč. Znova ji je poklonil, kar je zahtevala. Dekle je stekleničko odprlo in si dlan polilo z njegovimi solzami. Zrla je v mokro dlan, potem pa ga z razočaranjem pogledala. »Želim si tvojih solz, ki pritečejo zaradi lastne bolečine.«

Dala mu je še zadnjo priložnost. Mladi poglavar je zdaj postal obupan in pustil je, da so ga noge same nesle po gozdu. Naenkrat je s kotičkom očesa nekaj opazil.

Kodrasto glavo je obrnil, da je njegov mladosten obraz obsijalo sonce. V temnih očeh se je prižgala neka jasnost in uzrl je svetlikajočo se liso sredi obsijane jase. Približal se je luži in iz žepa vzel prazno stekleničko. Sklonil se je nad lužo. Tako kristalno čiste vode še nikoli ni videl. Že se mu je mudilo zajeti blaginjo majhnega izvira. Takrat pa je iz blata ob luži prilezel deževnik in ga nagovoril:

»Ja, kaj pa počneš?«

»Kaj pa tebe to briga,« mu je zabrusil Bron.

»Nisi del tega gozda, a ne? Če bi bil, bi vedel, kdo si. Ti pa nisi od tu, da tako predrzno posegaš po največjem zakladu nase dežele,« se je namuznil deževnik.

»Samo vodo iz te luže potrebujem. Sploh pa, kdo si ti, da mi boš govoril, kaj smem in česa ne?«

»No, pa poskusi in si postrezi, nepovabljeni gost,« je odvrnil deževnik.

Bron je zajemal vodo, polnil stekleničko, a vedno ko jo je vzel iz luže, je bila prazna.

»Ne bo šlo tako zlahka, se je oglasil deževnik. Ta luža je največji dar tega gozda. Kar ji daš, to ti vrača. Neznancu že ne bo delila zastonj.«

Bron je zmedeno vprašal: »Kaj pa naj bi luža zahtevala od mene?«

Deževnik je izginil v lužo in prej mirna gladina je zdaj komaj vidno trepetala. Prilezel je ven in z neprijaznim glasom dejal:

»Tvojo dušo zahteva.«

»Mojo dušo?«

»Tvojo dušo.«

Bron je nekaj časa razmišljal, potem pa odvrnil: »Kaj mi bo duša, lahko jo ima!«

»Pomoči konice prstov v vodo pred seboj, pa boš brez duše!« mu je velel deževnik.

Bron je to res storil. Njegovo telo se je v trenutku čutilo bolj lahkotno, prazno, votlo, steklenička pa se je hipoma napolnila s prozornim zlatom. Brez zahvale je poglavar naglo pobegnil, ne meneč se za deževnika, ko mu je ta v daljavo zavpil:

»Pa ne vračaj se več!«

Hitel je do nje, potrkal in ji zadihan pred oči pomolil stekleničko polno tega, kar naj bi bile solze njegovega srca. Dekle je vzelo dar. Prislonilo si je stekleničko k ušesu in z dolgimi nohti, pobarvanimi z jelenovo krvjo, potrkalo po tankem steklu. Komaj opazno so se njene ustnice zavihale v izraz zadovoljstva. Brez besed je stopila do okenske police in s tekočino zalila temno prst male lončnice. »Oglasi se, ko kaj zraste!« se mu je nasmehnila. Kot po čudežu je že naslednji dan vzknila rastlina najbolj zdravega videza, zelišče ljubezni, jo je poimenovala gozdarjeva hči.

Na pragu je pričakujoč stal Bron brez bronaste krone na glavi. »Dala sem ti zahtevo in izpolnil si jo, zato moram držati obljubo in se nimam kaj jeziti. Lahko prideš živeti k meni. Lepo bom skrbela zate. Kuhala ti bom, prala tvoja oblačila, in ko boš zbolel, ti bom skuhala zdravilni čaj iz zelišč mojega vrta. Ko bo zapadel sneg, bodo v peči plesali plameni. Pomagal mi boš sekati drva in zalival boš moj zeliščni vrt. Prijazen boš do gozdnih živali, ker so to sedaj tvoji sosedi in najbolj cenjeni zaupniki. Ampak, opozarjam te! Ko enkrat prestopiš prag moje koče, ti bo srce bilo samo tako dolgo, dokler me boš imel rad!«

Brez posebnega zanimanja za njene besede se je Bron naselil v njen skromni dom. Rad jo je opazoval, ko se je sukala po lesenem podu. Dnevi so minevali, sonce je sijalo vedno močnejše in vedno bolj sililo v pretople večere. Poleti se je zaljubljenost udomačila v njegovi krvi. Kot vse, kar mu je kadarkoli pripadalo, je tudi to sladko čustvo jemal bolj in bolj za samoumevno. Ni opazil, kako občudovanje do nje

počasi izhlapeva iz njegove kože. Biti zaljubljen je drugače kot ljubiti. Zato se NEKE jesenske noči Bron ni več zbudil. Gozdarjeva hči ga je pokopala na zeliščni vrt kot vse obiskovalce poprej. Na njegov grob je namesto imena napisala: ZELIŠČA ZA ZVARKE SEBIČNOSTI. Opazovala je, kako rastejo z njegovim podzemnim razkrojem.

Nekega zimskega večera se je ogrnila v medvedov kožuh in se sprehodila do jase. S spoštovanjem je počepnila do luže in ji v pozdrav potrkala po tankem ledu. Previdno je razbila ledeno plast in segla dol do njenega dna in med kamenčki zatipala to, po kar je prišla. Z Bronovo dušo v rokah se je luži zahvalila in ji z nasmehom prijateljsko pripomnila: »Dobiš kmalu novo!« Njegova duša je bila hrapava na otip in bila je jedkega, ostrega vonja. Če bi jo kdo imel voljo poizkusiti, bi se mu od grenkobe skrčil jezik. Odprla je vitrino in jo položila v svojo cenjeno zbirko.

Pred vitrino je za nekaj časa obstala, potem pa razočarano sama pri sebi zašepetala: »Kdaj se bodo naučili, da se brez duše ne da ljubiti?«

PRIJATELJSTVO

Kapljica pada,
prijateljstvo razpad
luža nastaja.

V pesku dve sledi,
v vetru skupaj hodiv
čisto sama sva.

Tinkara Mlinar, 1. l

KO SPOMINI ZADIŠIJO,

se v mislih razgrnejo slike preteklosti, kot da bi jih znova doživljali. Vonj po sveže pečenem kruhu nas spomni na babičino kuhinjo, kjer smo kot otroci čakali na prvo rezino. Dišava poletnega cvetja nas spomni na brezskrbne dneve v naravi, ko je sonce božalo naš obraz. Včasih pa zadiši nekaj, kar obudi skrite spomine, tiste, za katere nismo vedeli, da jih še nosimo s seboj. Spomini res živijo v vonjih kot skrivni most med preteklostjo in sedanjostjo.

Dijakinja 3. Kb razreda

BOGOMILA PRIPOVEDUJE

Dan kot prejšnji, teden za tednom mesec postane, a nekako moje upanje vseeno isto ostane. Morda se slepim, ko se prav vsako jutro zbudim in prva stvar, ki jo naredim, je, da do križa odhitim, kjer lahko za tvoje preživetje molim.

A nekega dne, ko sem se zjutraj prebudila, dan ni bil isti kot prejšnji, saj pred mojimi vrati čakal je duhovnik s čolnarjem ob strani in pogledom, ki iz spanca me predrami. Ko je čolnar spregovoril in mi povedal, zakaj je tu, sem se mu iz srca zahvalila in ga prosila, naj me popelje na mesto, kjer se bom zopet lahko zazrla v oči mojega ljubljenega. In res me je skupaj z duhovnikom popeljal do slapa Savica, kjer sem ga zagledala. Čudovitega in plemenitega kot vedno, v njegovih očeh pa upanje, ki mu ga bom morala ugasniti, kot sveča, ki podlegla je viharjem življenja in se z zadnjimi močmi temi predala. A za hip, za majhen hip, te misli izginile so. Ko sem začutila njegov dotik, ki me vlekel je v objem, se nisem več zavedala ne svoje vere ne svojih dejanj in nikakor ne strahu ob tem, kaj se bo zgodilo, ko bo za vse izvedel. Objem, en sam njegov objem me je popeljal v tiste čarobne čase, ko sva skupaj srečna bila, se skupnemu življenju zaobljubila, a kako napačno sva mislila. Njegov glas, ki klical je moje ime, me je predramil iz misli, še bolj pa vprašanje, zakaj je duhovnik prišel z menoj. V trenutku sem vedela, da mu moram povedati resnico. In tako sem mu začela pripovedovati o svoji skrbi zanj, o tem, kako Bog verjame v ljubezen, o razlogih, zakaj sem se krstila in mu pojasnila, da se bova sedaj razšla in ne združila. Ko sem mu končno lahko pogledala v oči, sem videla žalost, a hkrati razumevanje, kar mi je dalo lažje dihati. Počakala sem, da vse premisli in ko me je vprašal, kaj se bo z nama zgodilo, sem mu povedala, da življenje, ljubezen in srečo si bova v nebesih delila, saj tem se za večno bova združila. Ko sem slišala njegove besede o predanosti, naj moja odločitev njegova bo pot, je do naju pristopil duhovnik in s Črtomirjem spregovoril, naj on duhovnik postane in jaz nuna naj bom. Povedala sem mu, da po najini smrti še vedno ljubila ga bom. »Postal duhovnik bom in širil vero mi tujo, če to pomeni, da večno ob tebi bom. Daj duhovnik, pokristjani me in popelji po svetu, da brez nje žalost v srcu med novimi potmi lahko se skrije,« je dejal Črtomir. In res, duhovnik ga je pokristjanil.

Od tistega dne, ko sem ga zadnjič videla, dnevi zopet isti so bili, meseci kot leta ... In ko leta res odzvonila so, moja prva ljubezen ostala je zadnja. Takšna je ostala, dokler nisem zadnjič zaslišala zvonov cerkve, v kateri sem prebivala.

Ajša Šabić, 3. Ka

IN ŠE ... NAMIG ZA POBEG V NARAVO

SLAP SAVICA

Če iščeš kraj za pobeg in sprostitev, je slap Savica ob Bohinjskem jezeru zate prava izbira.

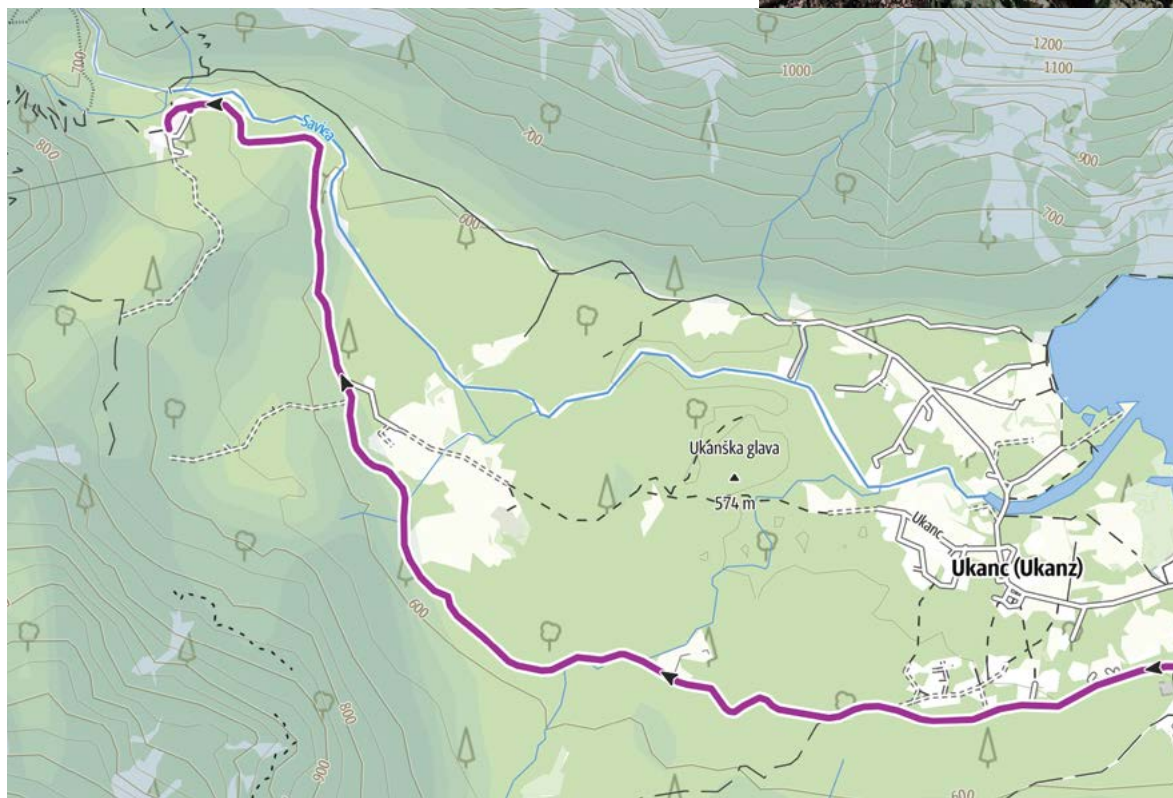
Slap Savica je po tipu dvopramenski slap. Levi pramen je visok 78 m, desni, ki je nižji, pa 25 m. Največ pretoka je spomladi in jeseni.

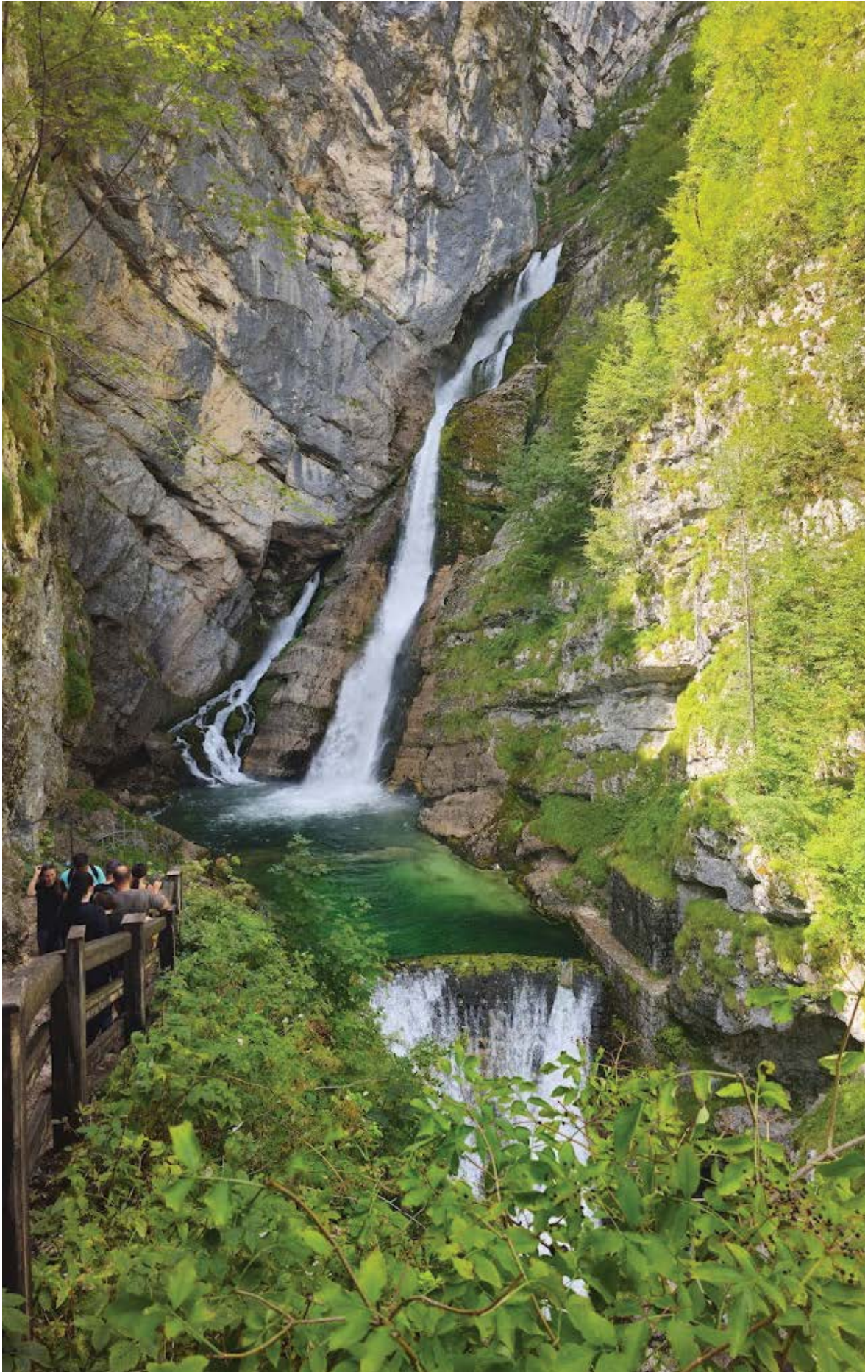
Pot k slapu Savica je speljana po lepo urejeni in vzdrževani stezi, ki se vzpenja skozi gozd. Njena posebnost so kamnite stopnice, ki obiskovalcem olajšajo vzpon do enega najlepših slovenskih slapov.

Je eden izmed najbolj znanih slovenskih slapov. Običajna pot do njega je izpred parkirišča pri domu Savica, od koder vas loči do slapa le 20 do 30 minut prijetne hoje.

Na izlet se lahko odpraviš z družino ali prijatelji, imeli boste čas za sprostitev ter občudovanje narave.

Klea Kostadinova, 1. Fc

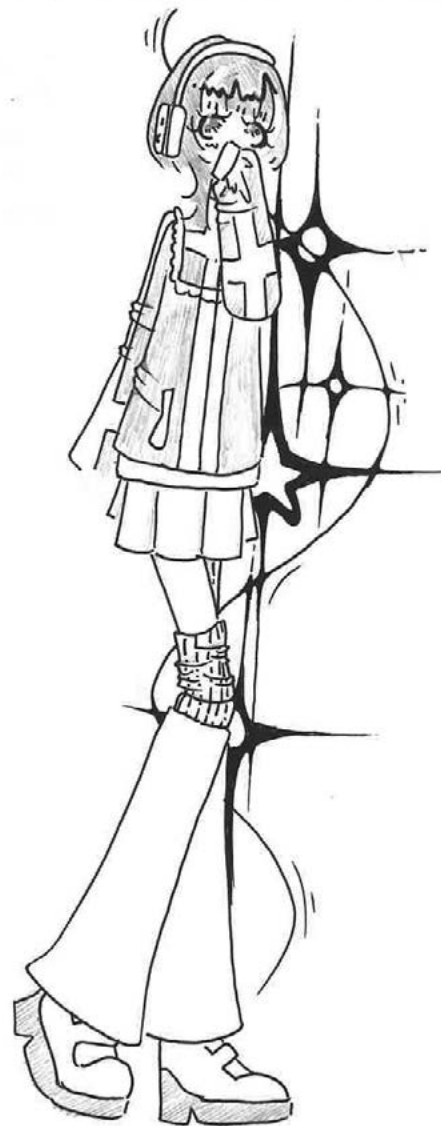

ŠOLA

V šolo jeseni,
po temi med drevesi,
kava osreči.

Eva Razpotnik, Pia Razpotnik, 2. Fb

MOJA SREDNJEŠOLSKA POT

Od nekdanj sem k vsaki odločitvi pristopala tehnično, analitično in premišljeno. Razen pri prvi izbiri srednje šole.

Leto 2020, ko sem zaključevala osnovno šolo, je bilo vse prej kot običajno. Znatno delež pouka je v tistem šolskem letu potekal na daljavo zaradi takrat novega koronavirusa. Tako sem večino časa preživela doma ali pa se sprehajala s svojim psom. Seveda sem pa zaradi nastalih okoliščin imela tudi veliko prostega časa in ga pogosto preživljala pred televizijo. Posledično sem skoraj v celoti pogledala serijo House, MD in ob tem me je prešinila ideja, da se bom vpisala na gimnazijo ter pot nadaljevala s študijem medicine in postala zdravnica. Ta ideja se je hitro sprevrgla v impulzivno odločitev in res sem se vpisala na gimnazijo. Verjetno je vredno omeniti, da mi je redno obiskovanje pouka že ob koncu osnovne šole predstavljalo veliko težavo, prav tako sem težko izpolnjevala svoje šolske obveznosti, ker me enostavno niso zanimale. Vsekakor se ne bi ne v tistem ne v zdajšnjem času kljub solidnemu šolskemu uspehu opredelila za akademsko navdušenko. Svojo odločitev za vpis na gimnazijo razumem le kot posledico neke ideje in obsedenosti, do katere nisem bila ustrezno kritična.

V prvem letniku gimnazije je pouk prav tako večinoma potekal od doma. Kontrolne naloge smo seveda pisali preko spleta in tako se mi je skoraj brez učenja uspelo s prav dobrim uspehom prebiti skozi letnik. Vendarle sem hitro ugotovila, da sem z vpisom storila napako. Zanimala sta me namreč samo dva predmeta, kemija

in biologija. V njiju sem se vedno poglobila in si vzela čas, da sem vso snov kar najbolje razumela. Vsi ostali predmeti pa so bili »škart«, ki se mi ga je bilo nesmiselno učiti.

Kljub vsemu se ob koncu prvega letnika nisem prepisala drugam. Imela sem veliko drugih bolj obremenjujočih skrbi in se s šolo še zdaleč nisem ukvarjala. Zato sem približno pol leta po začetku drugega letnika pouk v celoti prenehala obiskovati. Poiskala sem dijaško delo, da ne bi cele dneve preživljala doma. Namreč, ne zdržim dolgo v stanju takšne neproduktivnosti. Ob delu sem začela globoko razmišljati o svojih ne preveč premišljenih odločitvah in se spomnila na znanko, ki mi je pred letom dni povedala, da obiskuje farmacijo. Vse do tistega trenutka, ki se ga spomnim kot nekakšnega razsvetljenja, sem popolnoma pozabila tako nanjo, kot na obstoj tega programa. Prebrskala sem srednješolske programe na SŠFKZ in se poglobila v program Farmaceutski tehnik. Ugotovila sem, da se lahko samo z enim diferencialnim predmetom prepišem v ta program. Po tokrat tehtnem premisleku, sem se odločila za prešolanje. S pomočjo svetovalne delavke na gimnaziji sem sprožila postopek, poleti uspešno opravila izpit in se premestila.

Takoj po prešolanju se nisem počutila nič drugače, kot sem se sicer v gimnaziji. Skrbi in težav iz osebnega življenja pravzaprav nisem rešila, le izbrala sem smer šolanja, ki mi je bila bližja in se mi je v skladu s tem zdela lažja. Težko mi je bilo, ker sem spoznala, da bom morala prvič v polni meri sprejeti odgovornost zase in za svoje izobraževanje.

Po nekaj mesecih so začetne neprijetnosti in prilagajanja na spremembo počasi pojenjale. V tem času sem spoznala fanta, s katerim sva še vedno skupaj. Pomagal mi je prebroditi to prehodno obdobje in me spravil na trdna tla. Poleg podpore, ki mi jo je nudil, mi je olajšanje predstavljal tudi sam izobraževalni program. Končno sem se v šoli učila stvari, ki so me zanimale. Nadvse rada sem imela genetiko, mikrobiologijo in fiziologijo. Ne, ker bi bili ti predmeti enostavni, temveč ker mi je njihovo spoznavanje prineslo zadoščenje, ki ga prej nisem poznala. Še predmeti, ki sem jih v gimnaziji prezirala, so bili tu predstavljeni veliko bolj aplikativno in mi pomnjenje le-teh ni več predstavljalo takšne težave. Proti koncu drugega letnika sem se odmaknila od miselnosti, da zadošča že minimalni uspeh, in se odločila, da bom odtlej iz sebe skušala iztisniti največ z najmanjšim možnim vložkom energije. Mislim, da mi je takrat to tudi uspelo.

V tretjem letniku sem si še pred začetkom pouka zadala dva jasna cilja. Imeti moram odličen uspeh z minimalnim vloženim trudom in poiskati ustrezen študijski program zase.

Ne vem zakaj, ampak že od nekdaj igram nekakšno igro sama s sabo, v kateri na različne načine poizkušam optimizirati tako svoj čas kot energijo. Ljudje smo sicer evolucijsko naravnani na iskanje najlažjih in najmanj energijsko potratnih rešitev, ampak menim, da to sama vsakodnevno dvigam na še višjo raven. Čeprav bi bile razne konvencionalne rešitve, kot so npr. sprotno učenje in delanje domačih nalog v končni fazi morda celo lažje od tega, kar sama počnem, se za to možnost nikoli nisem odločila. Zdi se mi, da mi sistem, ki ga izvajam skoraj povsem podzavestno, omogoča da dosežem boljše rezultate z znatno manj truda, kot bi jih dosegla po klasičnih metodah. Zato se preprosto vedno znova odločim za nekakšno tretjo varianto izvedbe svojih obveznosti. Če povzamem z besedami svoje mame: »Vse bi, da ne bi.«

Glede šolskih dolžnosti in uspeha sem v tretjem letniku bistveno izboljšala

svoje »optimizacijske procese«. Čeprav sem bila ob koncu šolskega leta zaradi operacije dlje časa odsotna, to ni imelo nikakršnega vpliva na moje ocene. Letnik sem opravila z odličnim uspehom, kar mi je dalo potrditev, da sem odkrila pravi pristop zase do šolskega dela.

V skladu s svojim drugim zastavljenim ciljem sem namenila veliko pozornosti tudi iskanju primerne fakultete zase. Slutila sem, da bom v zaključnem letniku preobremenjena z drugimi rečmi, zato sem želela pravočasno sprejeti odločitev o nadaljnjem šolanju. Iskanja programov sem se lotila s prebiranjem vseh možnosti na naravoslovnih in tehničnih fakultetah. Vsak program, ki me je vsaj bežno zanimal, sem preučila, kolikor sem le mogla. Po temeljiti analizi predmetnikov, pogovorih s študenti na »preiskovanih« študijskih programih, približnih ocenah omejitev v letu, ko se bom sama vpisovala, iskanju zaposlitvenih možnosti na borzi dela itd., sem se nazadnje odločila za biotehnologijo in pri izbiri tudi ostala.

V tem trenutku obiskujem četrti letnik. Držim se podobnega načrta, kot sem se ga v tretjem letniku, le da se letos posebno posvečam petemu predmetu, ker je izjemno pomemben pri izračunu vpisnih točk za fakulteto. Šolo poskušam postavljati na prvo mesto, ker moram za dosego svojega cilja biti tudi letos odlična in vsaj prav dobro odpisati splošni maturitetni predmet, ampak me ponovno obremenjujejo različne osebne okoliščine, ki se, kot kaže, pač morajo odvijati ravno v tem kritičnem obdobju. Ker to ni moja prva tovrstna preizkušnja, sklepam, da ne bom imela pretiranih težav – ne z osebnimi izzivi ne s šolskimi obveznostmi. Po maturi in vpisu na fakulteto je moja nadaljnja pot sicer načrtovana, ampak o dejanskih pričakovanjih za prihodnost težko govorim. Če bi v tem trenutku morala orisati, kako mislim, da se bo življenje zame odvijalo v naslednjih letih, bi rekla da se bom po diplomi zaposlila v farmacevtski ali kemični industriji. To je največ, kar si upam pričakovati, pa še to zveni kot pobožna želja.

Živim v času, ko se odvijajo največje, najhitrejše in najbolj radikalne spremembe v človeški zgodovini. Vse se odvija z eksponentno hitrostjo. Linearnosti v razvoju in tehnološkem napredku, ki so jo poznale prejšnje generacije, preprosto ni več. Zdaj je vse nepredvidljivo, ne samo moje izobraževanje in prva zaposlitev. Danes je biotehnolog eden najbolj iskanih poklicev, čez nekaj let pa ga morda v celoti nadomesti umetna inteligenca. To, žal, ni nepredstavljivo. Lahko se bo v prihodnosti svet korenito izboljšal, a bolj verjetno se mi zdi, da bo globalna družba postala še bolj distopična, kot je sedaj.

V devetem razredu sem mislila, da vem vse, pa sem se pošteno zmotila. Od takrat sem sicer pridobila nekaj življenjskih lekcij in izkušenj, vendar še zdaleč ne dovolj, da bi zdaj lahko z gotovostjo napovedala, kam me bo življenje vodilo. A vseeno si prizadevam, da bom bolj jaz vodila življenje, kot bo življenje mene.

Nina Bolčina, 4. Fa
(Šol. leto 2024/25)

NOVEMBER

Iz teme sliši se zimska elegija,
oster mraz se vleče po naravi,
a meni še vedno v glavi,
odzvanja jesenska melodija.

Ko lene ljudi zjutraj premamijo,
tople barve prijetne nostalgije
in utrujena sapa v zraku se zavije,
hitre minute jih počasi predramijo.

Takrat sem med listi pristala na dnu,
v megli narobe sem zatavala,
nepozornost me v zimo je uspavala,
in zdaj lovim spomine, ko si bil še tu.

Živa Ema Brigadir, 4. Zb

stje šumi in
ter vije oblake
dva pa sva tu

V pesku dve sledi,
v vetru skupaj hodiva,
čisto sama sva.

Tinkara Mlinar, 1. L

Budilka zvoni,
Profesor'ca že nori,
meni se še spi.

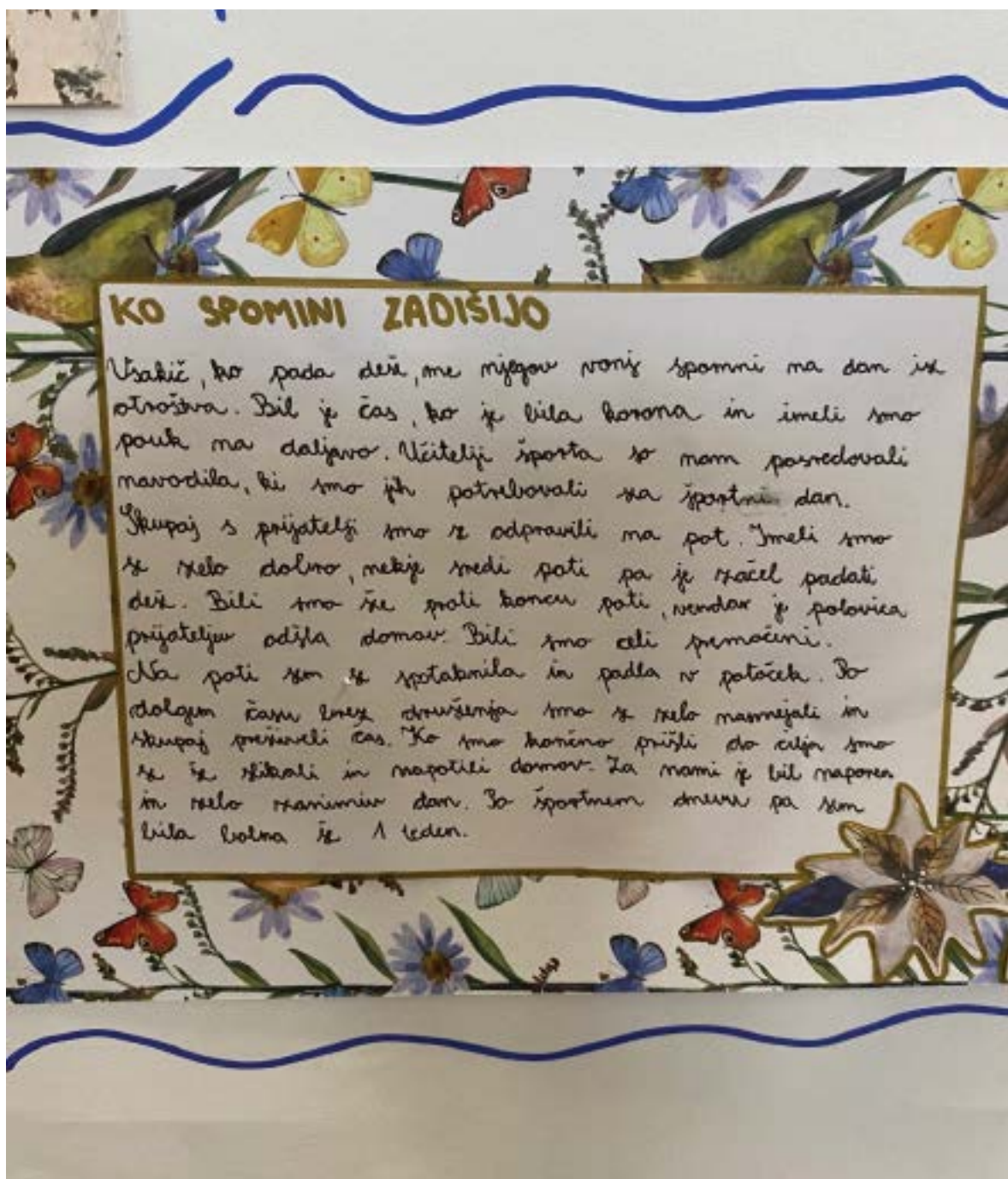
Matic Draškič, Urban Vidic, 1. L

EN NAPAČEN »KLIK« LAHKO SPREMENI VSE

V današnjem svetu ima internet velik pomen, brez njega ne moremo več živeti. Uporabljamo ga za učenje, komunikacijo, delo in povezovanje. Je del našega vsakdana. Toda, tako kot v resničnem svetu tudi v digitalnem obstajajo pravila, nevarnosti in posledice. Digitalno državljanstvo pomeni odgovorno in varno vedenje na spletu, kar sem ugotovila z izkušnjami. Ljudje smo si na nek način podobni. Vsi želimo biti najboljši, imeti najboljše stvari, živeti najboljše življenje. Vemo, da se to najverjetneje ne bo zgodilo, če se v življenju ne bomo trudili. Po resnici povedano, se večini ljudem ne da truditi, zato poskušajo najti več bližnjic do »popolnega življenja«. Tudi sama sem ena izmed njih. Pazljivi moramo biti, da ne verjamemo vsem stvarim na spletu in vedeti moramo, da stvari, ki se slišijo predobro, niso resnične. Ravno sem dobila svoj prvi pametni telefon, ko se je začela epidemija korona virusa. Vsi moji prijatelji so bili doma, zato sem morala poiskati nov način, kako se zabavati. Na napravo sem si naložila razne spletne klepetalnice, za katere sem bila seveda premlada. Ker sem hotela dobiti novo družbo z enakimi interesi, sem se o svoji starosti zlagala, si o sebi izmislila podatke in ustvarila čisto novo osebo. Spoznala sem veliko ljudi in z njimi navezala stike. Bila sem zadovoljna, da sem spoznala toliko oseb, a globoko v sebi me je pekla vest, saj se te osebe niso spoprijateljile z menoj, temveč z izmišljeno osebo. Ker sem bila mlada in naivna, sem seveda pristala na veliko obljub. V nagradni igri sem zmagala ravno jaz, da bi prejela svojo nagrado, pa sem morala le posredovati geslo svojega uporabnega računa. Ker sem bila tako navdušena nad zmago, sem svoje podatke poslala organizatorju nagradne igre. Oseba je vdrla v moj račun in vsem mojim »prijateljem« poslala realne podatke. Izvedeli so o moji resnični identiteti, jaz pa sem si od sramu in strahu aplikacijo izbrisala. Med epidemijo korona virusa so socialna omrežja in razne igre prevzele večino otrok in najstnikov. Ker smo bili vsi že zdolgočaseni od ponovljivih dni, smo seveda vedno poskušali nove načine, kako se zamotiti. Moje oko je ujelo na videz privlačno in neškodljivo aplikacijo. Bila je aplikacija, ki na tipkovnico namesti razne pisave, oblike, slikovne oznake in estetske simbole. To bi privlačilo katerokoli enajstletnico. Ker sem hotela urediti svoj instagram profil, sem si aplikacijo naložila in naloženo tipkovnico nastavila kot osnovno tipkovnico. Nikomur se ni zdela preveč posebna in nanjo sem kasneje pozabila. Nisem pa vedela, da aplikacija spremlja vse moje aktivnosti na telefonu in shranjuje podatke, ki jih zapišem z naloženo tipkovnico. Ker v trgovine z oblačili nismo smeli, sem si obleke naročala prek spleta. Pri tem sem uporabljala bančno kartico svojih staršev. Podatke sem vpisovala z naloženo tipkovnico, te pa so pridobili ustvarjalci aplikacije. Ker ni nihče vedel, da je ta aplikacija škodljiva, ni nihče slutil, da počasi krade denar. Sprva ni bilo veliko sprememb. Iz bančnega računa sta izginila evro ali dva. Ukraden znesek se je iz dneva v dan začel zviševati. Kartico smo morali deaktivirati, ukradenega denarja pa nismo dobili povrnjenega. Stara sem le 15 let in imela toliko dobrih kot slabih izkušenj z internetom. Predstavila sem dve glavni, ki sta spremenili moj pogled na družbo in previdnost na spletu. Vsak posameznik lahko prispeva k varnemu digitalnemu okolju s tem, da se zaveda svojih dejanj. Pomembno je, da skrbno pazimo na svoje podatke in jih obdržimo zase. Biti moramo pozorni na spletne nevarnosti in vedno preveriti vire informacij. To je glavna stvar, ki sem se jo naučila iz svojih izkušenj. Od takrat

naprej splet jemljem bolj resno in odgovorno in vem, da življenje ni le igra, temveč nekaj, kar lahko hitro postane resnično – tudi v digitalnem svetu. Moje izkušnje so me naučile, da moram biti vedno previdna komu zaupam in kakšne vsebine delim na spletu. Razumela sem, da ima vsaka objava in vsako sporočilo lahko posledice. Prav tako sem spoznala, kako pomembno je biti sočuten do drugih ljudi in ne širiti lažnih informacij. Verjamem, da bo, če bo vsak posameznik začel skrbeti za svoje digitalno življenje, internet postal varnejši prostor za vse.

Tanja Cimprič, 2. Fb

GREMO V KINO!

Ena izmed interesnih dejavnosti na šoli je tudi ogled kinopredstav, ki jo vodi prof. Darja Maležič. Med ogledanimi filmi, se jim je najbolj vtisnil v spomin Pingvinove lekcije. Morda bi naslednji zapisi pritegnili še koga za ogled ...

PINGVINOVE LEKCIJE – ocena filma:

Film Pingvinove lekcije pripoveduje resnično zgodbo britanskega učitelja, ki po potovanju v Argentino domov pripelje pingvina. Skoti skupno življenje oba doživita veliko spremembo. Učitelj spet najde smisel do svojega življenja, pingvin pa postane njegov zvesti prijatelj.

Zgodba je zelo čustvena, a preprosta. Prikazuje, kako lahko tudi žival pomaga človeku, da se počuti manj osamljenega in bolj povezanega z drugimi. Barve v filmu so na začetku bolj temne, kar nakazujejo na junakovo žalost, osamljenost, kasneje pa postanejo svetlejšje, kar nakazuje na njegovo notranjo spremembo.

Film nas uči, kako pomembna sta sočutje in prijateljstvo. Naučil nas je, da včasih najboljše lekcije v življenju pridejo takrat, ko jih ne pričakujemo in nas presenetijo. Prav tako nasta film spomni na to, da lahko majhna bitja naredijo veliko spremembo v našem življenju.

Elma Ajvazi, 3. Ka

Film Pingvinove lekcije na prvi pogled deluje kot še ena lahkotna komedija za družinsko publiko, vendar v sebi skriva ganljivo in preprosto, a pomembno sporočilo o odnosih, vrednotah in tem, kaj v življenju res šteje.

Film je posnet po resnični zgodbi. Govori o britanskem učitelju, ki se preseli v Argentino zaradi službe. S svojim sodelavcem se odpravi na potovanje. Ko se vrača, s seboj pripelje pingvina. Nanj se zelo naveže in z njegovo pomočjo set najde smisel življenja.

Celotna zgodba filma je čustvena in zanimiva. Prikazano je prijateljstvo med živaljo in človekom in kako lahko žival pomaga človeku potešiti otožnost in osamljenost. Počutje in energija se med filmom zelo spreminja, začetno otožnost in osamljenost zamenja dobra energija in povezanost z učenci in sodelavci.

Geslo filma je prijateljstvo in sočutje. Prikaže tudi, kako najboljše lekcije pridejo takrat, ko jih najmanj pričakujemo.

Kaja Brodar, 3. Kb

Film pingvinove lekcije na prvi pogled deluje kot simpatična zgodba o učitelju in pingvinu, vendar se pod površjem skriva mnogo več - pripoved o empatiji, osebni rasti in pomembnosti vztrajanja. Skozi zgodbo spremljamo transformacijo glavnega lika, ki s pomočjo nenavadnih okoliščin (v tem primeru pingvin) znova najde stik s samim seboj in s svetom okoli sebe.

Režiser skozi skrbno izbrane kadre, umirjeno barvno paleto in glasbeno podlago

STEVE COOGAN

Pingvinove lekcije

Po resnični zgodbi

ustvari atmosfero topline in nežnosti, ki podpira glavno sporočilo filma - včasih se največ naučimo takrat, ko učimo druge. Igralska zasedba deluje pristno, predvsem glavni igralec, ki s subtilnimi izrazi razkriva notranjo stisko in postopno spremembo lika. Film uspešno umešča posamezne prizore (npr. prvi stik s pingvinom prizor poučevanja v razredu) v širši kontekst avtorjeve misli, kako lahko narava in naključje prebudijo v človeku človečnost. Film Pingvinove lekcije nas skozi preprosto, a simbolično zgodbo opozori na pomen osebne rasti in povezovanja z drugimi. Uvodno misel - da so včasih največje lekcije skrite v nepričakovanih oblikah - v zaključku še bolj poudari z vprašanjem: Kaj se zgodi z nami, ko se prepustimo neznanemu in se prepustimo, da nas življenje uči? Film je po tej plati izjemno sporočilen, hkrati pa ostaja topel in dostopen širšemu občinstvu.

Polona Capuder, 3. Ka

KO SPOMINI ZADIŠIJO

Včasih zrak zadiši po nečem znanem, skoraj pozabljenem, in nas odnese nazaj v preteklost. Spomini niso samo slike - so zvoki, dotiki in vonji, ki odprejo vrata preteklosti. Spomnim se nedelj, ko je kuhinja dišala po sveže pečenem kruhu. Ta vonj ni bil le hrana, temveč občutek doma in topline. Zavoham ga danes in znova sem otrok, ki nestrpno čaka prvi grižljaj. Vonj pokošene trave me spomni na poletje, ko smo brezskrbno tekali po travnikih. To ni le vonj, temveč občutek svobode, ki ga odrasli le redko ujamemo. Najlepši spomini pa zadišijo po ljudeh - po dedkovi pipi, babičini marmeladi ali dišavi prve ljubezni. Ko nas objamejo, razumemo, da niso le v mislih, ampak tudi v srcih.

Dijakinja 3. Kb razreda

V IMENU TRUPLA

Čutim, da se ti je srčni utrip pospešil, odkar si tu. Ti ga vsaj še imaš. Te delajo nemirnega utripajoče luči? Nekoliko nepotrebne rešetke, ki jih zapirajo na strop? Mogoče pa je slaba svetloba, ki jo luči s presledki pošiljajo v utesnjeno čakalnico? Modrikast podton obseva stene, brez izjeme bele. Vse, kar osvetli, na svoj način ohlaja. Čeprav je zrak že dovolj hladen. Mrazi te, ampak tvoje telo po malem še zmeraj proizvaja znoj. Ne vem, če si opazil, ampak na čelu imaš majhne kapljice hladnega potu. Te moti brneči avtomat za kavo, ki nedolžno stoji v kotu? Ali bolj dejstvo, da je tisti, ki ga je tja postavil, imel v mislih, da bodo v tej čakalnici res imeli željo po kavi? Ob misli na kavo spoznaš, da imaš suha usta. Že nekaj časa z rahlo priprtimi usti strmiš v svetleč linolej na tleh. Vse mišice ne tvojem obrazu so sproščene, le obrvi ti silijo nekam navzgor in ti gubajo potno čelo. Telesna govorica bi izdajala, da si v šoku, če ne bi vedela, da videz vara, ter da si novico že prebolel. Tvoja težava je, da si kot vedno prišel nepripravljen. Prepozno ozavešiš. Ko ob tej misli tvoj izdih postane nekoliko težji, daljši in toplejši, je prepozno za razmišljanje, zakaj vse si razočaran nad sabo. Težka kovinska vrata so že odprta. Vstaneš počasi, kot bi te presenetila teža lastnega telesa. Hodiš okorno, a z dvignjeno glavo. Naj videz vara. Opazil si, da koleščki škripajo. Po tolikem času sodelovanja s tlemi, bi morali že biti v dobrem odnosu. Za razliko od prejšnje sobe, je ta še bolj hladna. Vse površine so moteče svetleče. Vse izgleda pretirano razkuženo, sterilno. V zraku se meša vonj razkužila, krvi, kovine. Strop je nižji, kot si pričakoval. Veš, kaj te čaka, pa si vseeno pozoren na druge stvari. Morda zanalašč. V višini tvojega pasu nepremična ležim pred tabo. Ti pa me ignoriraš. Mogoče si pozabil, da telo ostane naravne velikosti. Tvoje misli so spet nekaj pomešale in si mislil, da bo trenutek bolj podoben tistemu, ko si videl povečano sliko mravlje v učbeniku za biologijo. Ali pa igračko slona, ki se je prilegala tvoji pesti. Vedel si, da so sloni bistveno večji, ampak se ti je pomanjšana verzija zdela nekako običajna. Ta trenutek pa ni niti malo podoben tistim bežnim, nepomembnim iz obdobja tvojega odraščanja. Ta se ti bo vtisnil v spomin, kot se je moje ime dalo vgravirati na tanek listič kovine, ki sem ga na tanki verižici nosila okoli zapestja.

Končno gospa odkrije belo tkanino z mojega obraza. Spusti jo dovolj nizko, da se začne kazati koža ramen. Končno me pogledaš. Pustiš prenizek strop, specifične vonjave, ki so nemo obvisale v zraku. Spustiš obrvi in koža na tvojem čelu je spet gladka, potne kapljice na njej pa so z vsako sekundo večje in hladnejše. Barva moje kože v smrtni bledosti kriči, da mraz uhaja iz mene. Jaz sem tista, ki tako brezobzirno ohlaja prostor. Mnogi fiziki in kemiki bi ti sedaj dokazali nasprotno, vendar si suženj svoje lastne psihe, ki ti zatiska oči. Iluzijam se posvetiš kot celovečernim filmom. Vendar njihov avtor si ti sam. Verjameš utvari, da sem vir ledu, kot verjameš vsakdanjim lažem. Naivno si nasedel tej ideji, kot si vsako leto naivno nasedal mojim potegavščinam prvega aprila. Igro tvojega uma začne igrati še telo. Na koži začutiš mraz, ki uhaja iz mene. Vidno te zmrazi. Ostala sem naravne velikosti, kar te malo spomni na to, da sem resnična. Nisem več zgolj ideja in misel, ki te preganja, odkar si prejel klic. Priča si najbolj resničnemu in tehtnemu dokazu mojega obstoja. Mojemu truplu. Me prepoznaš?

Zdi se, kot da prvič zares zagledaš znan obraz. Moje veke, tesno zaprte. Kako lepo trepalnice štrlijo iz njih. Skoraj nikoli se ne prekrizajo, kot bi jih kdo počesal, jim

dopovedal, da jim ni potrebno znova ponosno in zavihano siliti k obrvem in zdaj spočite ostajajo na robu vek. Oči so zaprte, kot bi bile zalepljene. Če bi lahko, bi prelomila načelo molčečnosti in mirovanja samo zato, da bi ti povedala, da so morali na njih položiti kovance. Povedala bi ti, kako neprijetno je, ko se zaveš, da veke nimajo možnosti proti njim. Najbolj pa me razžira, da ne bom izvedela, kateremu kovancu naj tako zamerim. Na tvojem mestu bi se pozanimala in nikoli več plačevala z njim. Ko bi ga kje zagledal na tleh, se ga ne bi razveselil, ampak bi pljunil nanj in si mislil, da je to kovanec, ki je tvoji sestrični pridržal veke tako tesno zaprte, da jih nikoli več ne bo odprla. Lezem v skrajnosti, pa vendar nisem daleč od zgroženosti, ki jo kaže tvoj pogled. Še zmeraj strmiš v veke, tako intenzivno, kot da čakaš, da se odprejo. Gledaš in se zaveš, kako so oči za njimi bile priča vsem sedemindvajsetim letom. Postal si tako osredotočen, da bi te spomini prevzeli, skočili bi nate iz mojega pogleda. Če bi odprla oči. Za trenutek se ti zazdi, da spomin pronica ob robu oči, upodobljen v solzi, prozorno leze po hladnem licu in se upočasnjuje in zmrzuje, ker se ga ne spomniš. Ne nasedi spet ukanam svojega uma. Vse, kar sem doživela, je zaklenjeno za očmi, ki so garantirano zaprte. Ključ je uničen, ključavnica pa sploh ne obstaja. Sem kot neprebojno steklo. Nič mi nič ne more. Nič me ne bo obudilo. Svoj pogled spustiš malo nižje, do nosa. Zrak več ne potuje skoz nosnice. Potem pa opaziš moja ušesa, ki so sicer vedno bila skrita za mojimi lasmi. Prvič vidiš, kako se vlečejo iz mojega obraza na stran in so pritrjena na kožo glave, ki jo kmalu za ušesi zmoti začetek lasišča. So prevelika za moj obraz? Premajhna? Mogoče preveč štrlijo? Ali pa so pomaknjena čudno navzgor ali navzdol? Samo, da niso opazno nesimetrična. Sneli so mi zlate uhane. Na svoj način se ti to zdi prav, ker se toplota zlata ne bi skladala s hladom, ki ga po novem nudi moja polt. Lica so sproščena. Preveč sproščena, to ne pristaja mojemu obrazu, ker sem zmerom bila nasmejana. S ktički ustnic so se pogosto dvigala in rahlo gubala tanko kožo pod očmi. Moje ustnice pa sedaj počivajo, nekako razvlečene na obe strani, kot je za ležeči položaj običajno, vendar zate preveč opazno. Ustnice pred tabo so čisto nasprotje tistih, ki si jih poznal. Te so preveč mirujoče in premalo zgovorne. Pretirano mejijo na odtonek vijolične, ki mi sploh ne pristaja. Nasploh so čisto preveč brez barve. Čisto na hitro, prezirljivo ošineš gospo, ki potrpežljivo stoji zraven tebe. Opazuje te, kako opazuješ mene. Postaneš jezen, da me ni našminkala. Jezen si, da so moje ustnice zadnjič, ko jih gledaš, suhe in brez barve. Ni ona kriva. Kdo bi našminkal mrliča, ki bo (skrajno neokusno rečeno) toplotno obdelan do stanja, ko od njega ostane le še pepel? Pepel pa bodo vsuli v neko (po možnosti lepo) žaro in jo pokopali pod zemljo. Zapečatili s težkim kamnom, pod izklesanimi imeni najine družine v svetlečem marmorju. Ostanki mojega telesa potem nimajo več nobene možnosti uzreti svetlobe dneva. Pa bi si to sploh zaslužila, če bi bilo mogoče? Nisem za to živela vsa ta leta? Da cenim svetlobo dneva? Ampak, vsaj molit boste prihajali k meni, ne? Bodoči prah ne potrebuje šminke.

Dovolj ti je. Zaznam to. To zazna potrpežljiva gospa, to zaznajo tla, ki te držijo, čeprav o tem nisi trdno prepričan. To zaznajo stene in gladke površine, ki si se jim sovražno posvečal. To zazna vse živo in neživo v prostoru. Dovolj ti je misli. Nič ti ne ustreza in nihče te ni nič vprašal. Ne preneseš več dejstva, da je pod blede, ledeno kožo ujeta kri. Organi. Meso, po zakonu narave pritrjeno na kosti. Živci, ki več ne zaznavajo dražljajev. Pomisliš, da bi bilo bolje, da me mogoče ne bi našli in bi po naravni poti izginila. Sprva bi izgledalo, kot da počivam, potem bi začela

zaudarjati, meso bi začelo gniti. Z malo sreče me živali ne bi zavohale in oglodale, kar bi od mene ostalo. V miru bi se razkrajala. Ni ti vseč, da so v mojem trupu globoki vrezi. Da je gospa, ki te še zmeraj opazuje, kako me opazuješ, umaknila mojo kožo in se dotikala mojih organov, da bi našla vzrok smrti. Ona ve, kaj je zadnja stvar, ki sem jo pojedla, ti pa ne. Na svoj način je oskrunila mojo notranjost in to moti bolj tebe kot mene. Jaz ne domujem več tam. Ko si izvedel, se nisi spomnil, da ima vsaka stvar na tem svetu posledice. Tudi smrt. Če bi se takim mislim posvetil prej, bi mogoče izbral krsto. Ti pa si gledal še dalje in tudi meni se zdi bolje, da so moji ostanki v obliki prahu. Ne kosti.

Dvigneš pogled. Počasi, ne bom ti zamerila. Po dolгих sekundah in prehitrih mislih sva imela več kot dovolj časa, da se posloviva. Čeprav si v mislih govoril z mojim truplom bolj kot z mano. Obsojal si njegov izgled, ne na grd način. Pač, opazil si stvari. Po tihem si me onikal. Obrneš se h gospe in se spomniš, da si tu, da potrdiš, da niso na kako drugo truplo nataknili mojega imena. Ona te ni ujela, jaz pa sem te videla, kako si na hitro ošinil še vedno mrtev obraz. Samo da se prepričaš. Komaj opazno pokimaš gospe, ta pa ti razumevajoče pokima nazaj. Ko bela tkanina zakrije predolgo opazovan obraz in majhne kretnje prekinejo razvlečeno mučno tišino, mraz izgine. Zapusti te izdih, ki te izda, da si si oddahnil. Ko spet vdihneš, znova zaznaš oster vonj te sobe. Brez besed se obrneš in pustiš, da zvok težkih korakov govori namesto tebe. Kovinska vrata za tabo ostanejo odprta. Za sabo pustiš čakalnico in avtomat za kavo, ki bo po vsej verjetnosti še nekaj časa ostal neuporabljen. Za zdaj lahko to pustiš za sabo. Ampak spomnil se boš tako živo moje mrtve podobe vsakič, ko ti bo nekdo omeni moje ime. Vsakič, ko ti bodo prijatelji izrekli sožalje. Ko se boš še po dolгих letih spomnil in me obiskal prvega novembra. Ko ne boš več razmišljal, katera sveča bi mi bila najbolj vseč, temveč boš vzel tisto, ki bo najbolj cenovno ugodna. Kruto rečeno, ampak jaz bi storila enako. Čas me bo pregnal iz tvojega vsakdana in misli bodo vse bolj sebično naravnane. Takrat upam, da te po dolгих letih obiščejo spomini moje žive podobe. Da se boš spominjal mojega glasnega in nadležnega smeha in visokega glasu. Moja mirujoča, nema, gluha, nenašminkana podoba pa naj zapusti tvoj um. Tudi mrtvo mene moraš pustiti umreti.

Živa Ema Brigadir, 4. Zb

JESEN

Jesen gre mimo,
list odpade kot misel –
nikjer ni več doma.
Kaplja pade proč,
rana Zemlje se zapira.
Mir postane moč.

LJUBEZEN

Besede stojijo,
ko si blizu, jih ni več –
samo misli pijejo.

ŠOLA

Se mudi,
sanje skačejo po stropu.
Jaz pa štejem dni.
Toliko ocen,
spet znova in znova!
Kakšen je pomen?

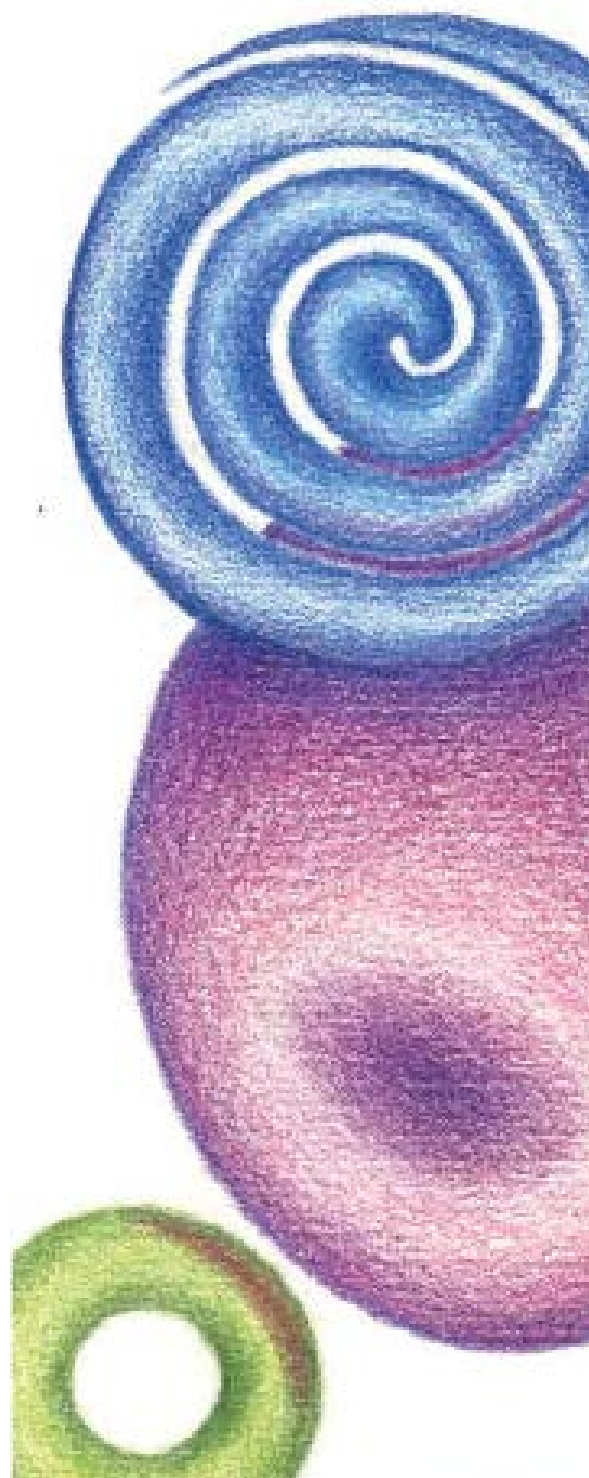
Julija Horvat, 1. L

TEBI

V zaklenjenem srcu si ujetnica zaprta.
Talka, ki megli mi razsodnost.
Vsem ljubicam, ki tkejo mi prihodnost,
je znano, da rdeče vino ne gre iz belega prta.

Sram me je priznati, da v drugih bom iskal,
opojne nianse tvojega obstoja zaman.
Saj si edina, samosvoja.
Umrem – samo takrat se bom predal.

Živa Ema Brigadir, 4. Zb

KO POMISLIVA NA PRETEKLOST, se spomniva jedi, ki je ne bova nikoli pozabili. Šest debelih ameriških palačink, namazanih z nutelo in žlico soli med zadnjima dvema. Spomini naju na dogodek, ko sva jih pekli in postregli osebi, k je bil najin prijatelj. Mišljeno je bilo iz heca, da bi si ta oseba zapomnila te palačinke in naju za zmeraj. Vedno ko zadišijo palačinke, nama pride na misel ta oseba in njegov izraz na obrazu, ko je zagrizel v zadnji dve. Kljub slanim palačinkam jih je na koncu pojedel in naju pohvalil.

Dijakinji 3. Kb razreda

NUTELA 123

Predraga Milka!
Ti se z mano učiš,
mi sladko dišiš.

Nutela je vse,
brez nje palačink ni in
Luna ne živi.

Tija je najbolj
agresivna oseba sveta
z zlatim srcem.

Zala Krašovec

JUTRO

Vse o tebi me zanima....
kdaj hodiš spat in kdaj vstajaš...
Huda bo letošnja zima,
zato nikar ne reci, da kmalu odhajaš.

V moji glavi ostajaš,
iz nitk v njej spomine tkeš.
Z jutranjim soncem vzhajaš,
že z zoro se začneš.

Zaspane oči počasi odpreš.
Se sramuješ mojega potrpljenja?
Čakaš, da mi v mislih umreš?
Je sploh kdaj konec takega hrepenenja?

Živa Ema Brigadir, 4. Zb

KO SPOMINI ZADIŠIJO

Hodila sem po Prešernovem trgu nekega hladnega zimskega dne. Snežinke so nežno poplesavale med prazničnimi lučmi. Pomikala sem se proti Tromostovju, ko mi je srce ogrel znan vonj. Ozrla sem se proti tržnici s spominom na moje otroške dni, ko sva z babico za praznike pekli medenjake. Privoščila sem si nekaj piškotov in razveselila otroka v sebi.

NA DRUGI STRANI ULICE

Nikoli ne spi neopažena soseda,
Skozi steklo bi rada te spoznala,
kar po pošti bi dušo ti poslala,
ideja o tebi ji počasi preseda.

Ko mrak plazi se nad mesto,
in noč nadvse predrzno
obleče svoje temno krzno,
ona še zmeraj pogleduje čez cesto.

V navado prešle so ji take noči,
na tvojo hišo naslanjala je svoj pogled
v iskanju oči hladnih kot led,
večno bo vztrajno zrla v okno brez luči.

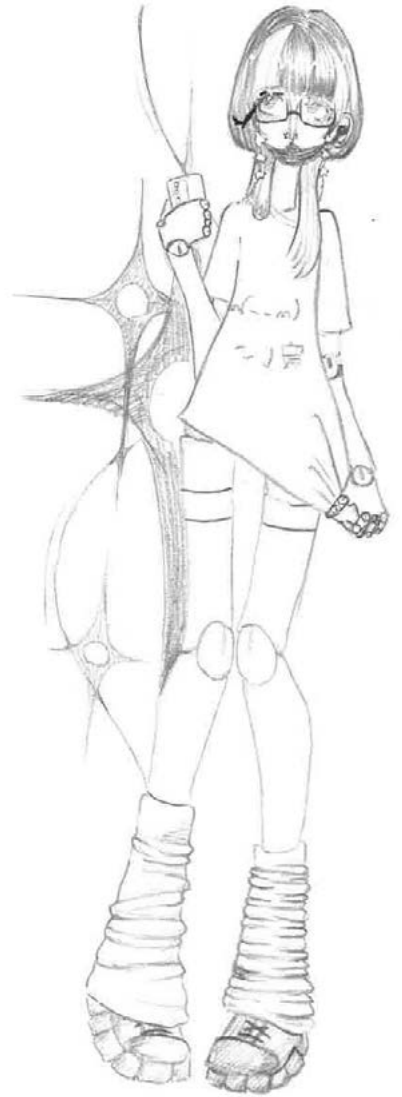
Živa Ema Brigadir, 4. Zb

FRANCKA IN MOŠKI V ROMANU NA KLANCU

Roman Na klancu je delo Ivana Cankarja, ki je ustvarjal v obdobju nove romantike ali moderne. V romanu je v ospredju Francka in njeno tragično življenje v temnem in brezizhodnem zaselku Klanec. V njenem življenju na različnih mestih vstopajo različni moški, ki njeno usodo še jasneje nakazujejo, jo izpolnjujejo.

Prvi je oče, ki se v romanu pravzaprav sploh ne pojavi. Je odsoten, v njenem življenju ga ni. A kljub njegovi odsotnosti to Francko zaznamuje, saj je na nek način ogledalo svoji materi, v katerem vidi svojega moža. Mati Francki predstavi ljubezen kot nekaj nesrečnega, kot grozen svet moških. V nadaljevanju romana pa Francko zaznamuje še njena prva ljubezen – slikar, umetnik. Ta ji s svojim obnašanjem, ko ji dvori, a jo hkrati zavrača in misli na prejšnjo ljubezen, potrdi vzorec razočaranja v ljubezni, nesrečno ljubezen. Tako Francka pada vedno globje v brezno usode.

Ob srečanju s svojim bodočim možem se ji življenje za trenutek osvetli, razjasni, vendar še sama ne ve, da se ji počasi tla udirajo in pada. V zakonski zvezi s Tonetom

Mihovim je njena usoda dokončno določena. Moški v njenem življenju se pojavijo kot napačni ljudje ob napačnem času, ki ji pomagajo dotakniti se dna.

Mislim, da je bilo Franckino življenje zaznamovano že v otroštvu. Brez očeta, z razočarano in prizadeto materjo, ki ji ves čas daje občutek ničvrednosti. Da ji vedeti, da so moški zlo, ki prinašajo prazne sanje in razočaranje. Nehote pa se kljub svarilom Francka zaplete v moški svet in občuti prav to. Počasi stopa po materinih stopinjah. Ob moških deluje plašno, nesamozavestno, je tiha, ubogljiva, čuteča, ljubezniva. Dovolj je, že ko sliši nekaj lepih, prijaznih besed. Ko pa ta glas izgubi svoj čar, se jesen prevesi v kruto zimo. Zaljubljenost mine, nastopi realnost - čas zaupanja, ljubezni, odločitve. Takrat pa ostane Francka sama.

Francka je žrtev družinskih in socialnih problemov tedanje družbe. Težave, ki jih doživlja, so morda danes še aktualne, vendar mislim, da je tega v Sloveniji manj. Kar bode v oči, je vsekakor spoznanje, da mladim primanjkuje potrpljenja in vztrajnosti.

Ivana Lesjak, 4. Za

KO ZADIŠI PO JESENI

Vonj slastnega, pečenega kostanja nas spomni na jesenski čas. Spomni nas na rdeče, oranžne in rumene odtenke listov, ki padajo z dreves. Deževna jesen spominja na prvi šolski dan in konec toplih dni. Vonj kostanja nas spomni na prve počitnice v novem šolskem letu.

Dijak 2. Fb razreda

Srečala sem ga -
tam, na poti v Ljubljano.
Postala sem srečna.

Nika Černe in Eva Dolničar, 1. Ka

Dobil sem petko,
bil sem resnično srečen!
Zdaj sem najboljši.

Eva Zupančič in Alja Jančar, 1. Ka

Hodim po gozdu,
listi šumijo okrog.
Ali sem sama?

Ema Nagode, 1. Ka

PRAGA 2025

V sklopu projekta Erasmus+, v katerem sodeluje tudi Srednja šola za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo, sem od 23. februarja do 14. marca 2025 opravljala praktično usposabljanje v prestolnici čudovite evropske države. V dobrih devetnajstih dneh, pretirano natančneje 469 urah, ki sem jih tam preživela, sem spoznala način življenja, ki se me še nikoli ni tako dotaknil. Celotno izkušnjo bi nesramno podcenila, če bi ji rekla potovanje ali izlet, ker sem tam dobila občutek, kako je živeti popolnoma drugače, obstajati v vlogi nekoga drugega. S svojim idealnim preživljanjem vsakdana mi je izkušnja pokazala način življenja v popolnem upoštevanju svobodne volje. Kot je bila izmenjava pomemben del življenja, je bila tudi odmik od njega.

Prvi vtis, ki sem ga dobila, ko sem bila v mestu, je to, da sem se počutila manjšo. Pločniki so širši, stavbe višje, prisegla bi, da so še prometni znaki večji. Celo mesto je urejeno na svoj način in je zato polno karakterja. Ulice okrašujejo izložbe trgovin in na velikih oknih napisane ponudbe kavarn in barov. Skoraj povsod so tlakovci ali granitne kocke pričvrščene v tla tako, da ustvarjajo lep, ponavljajoč se vzorec, ki pa je od ulice do ulice drugačen. V obdobju, ko sem bila tam, nam je vreme bilo naklonjeno in skoraj vsak dan sem lahko videla, kako je sončna svetloba padala na mogočne stavbe in jih obarvala v nežno tople barve. V danem času sem se na vse to navadila in se za obdobje, ko sem bila tam, resnično počutila, kot da tja tudi spadam. Praga je obogatena z nešteto zanimivostmi, ki so razmetane po celem mestu. Posledično to pomeni, da do vsega, kar smo si želeli videti, nismo mogli peš, kar pa zaradi odlično urejenega javnega prometa sploh ni bila ovira. Čeprav je nekaj precej oddaljeno, je hkrati tako dostopno in pot do tja enostavna. Njihov mestni javni prevoz vključuje metro oziroma podzemno železnico, tramvaj, vlake in avtobuse, uporaba vsega naštetega pa ni niti malo težavna, saj so vozni redi pregledni in organizirani. Nad tem sem bila navdušena. Splošno gledano ne bi rekla, da obstajajo večje razlike med bivanjem tam in bivanjem v Sloveniji, razen tega, da mesto na splošno ponuja več, se več dogaja in je bolj kulturno obogateno. Vseeno je bil prisoten tisti domač občutek, ki ga je spodbudilo že to, da sem približno razumela, kaj piše na trgovskih policah in o čem teče pogovor, ki sem ga slišala. Jezik sam je precej podoben ali pa vsaj malo spominja na našega, prav tako pa tudi ljudje, ki ga govorijo. Opazila sem, da so Čehi namreč podobni Slovencem po tem, da »se brigajo« za sebe in so na prvi vtis precej resnobi. Odvisno je seveda od tega, na kak tip človeka naletiš, kje se to zgodi in v kakšnem trenutku ga ujameš.

Pomembno je upoštevati tudi, da sem v treh tednih prisostvovala v treh različnih laboratorijih. Tudi pri teh so se pojavile razlike in mi omogočile, da sem sproti primerjala delovno okolje s preteklimi izkušnjami. V prvem tednu sem spoznala laboratorij, ki mi je bil relativno blizu, zato sem vsak dan ubrala pot peš. Laboratorij je bil sestavljen iz več sob, ki jih je povezoval krajši hodnik. V času opravljanja praktičnega usposabljanja so mi razkazali dve sobi, eno, v kateri sem modelirala, in drugo, ki je opremljena z računalniki in novejšo tehnologijo naše stroke. V tem laboratoriju sem videla veliko novega in se preizkusila v delu s cadcam-tehnologijo, kateri naša šola ni namenila posebnega poudarka v učnem načrtu. Lagala bi, če bi rekla, da sem v tem uživala, ker nisem človek, ki se rad rokuje s tehnologijo. Prav

v delu z novejšo tehnologijo izgubijo, se ne izrazijo. To seveda ne pomeni, da ta spekter zobotehničnega dela ni prav tako pomemben, vendar mislim, da se pri tem procesu izgubi karakter, ki ga zobotehnik prispeva h končnemu izdelku. Imela sem to srečo, da sva s sošolko Lorino po enem tednu zamenjali lokaciji, tako sva obe imeli približno predstavo o tem, kaj naju čaka. Laboratorij, v katerem sem bila drugi teden, je bil bolj oddaljen in pot do tja je zahtevala dva prestopa, torej dva različna metroja in avtobus. V nedeljo sva se z Lorino odpravili do te lokacije, od nje sem dobila vse napotke, na katere table in znake naj bom pozorna ob prestopu na različna prevozna sredstva. Takrat sem dobila občutek za sistem tamkajšnjega javnega transporta (ki ga prej sicer nisem koristila) in pot do katerega koli cilja je potekala brez zapletov. V drugem laboratoriju sem bila zelo lepo sprejeta, splošno je bilo več komunikacije z zaposlenimi in odnos do dela je bil posledično tudi bolj sproščen. Imela sem priložnost delati stvari, ki jih v šoli še nismo in mentorica mi je zaupala dovolj, da sem ji pomagala pri izdelkih za paciente. Podzavestno sem verjetno zato tudi vložila več truda v nalogo, ki mi je bila dodeljena. Delo v tem laboratoriju je bilo bolj dinamično in razburljivo, ker sem se rokovala z novimi nalogami in imela priložnost poskusiti postopke na dejanskih primerih. Počutila sem se dobro, vključeno v kolektiv in dnevi tam so mi hitro minevali. Zadnji teden sva skupaj z Lorino praktično usposabljanje opravljali v šoli. Bilo mi je prijetno, ker sva skupaj šli in se vračali, prav tako pa sem se počutila bolj pripravljena za delo, saj sva imeli določen, strukturiran urnik. V šoli sva se pridružili praktičnemu pouku starejših dijakov, občutek pa je bil zelo podoben kot pri praktičnem pouku na naši šoli. Podoben je bil tudi delovni prostor. Profesorji so se zelo potrudili pri razlagi, tako sva se za en teden počutili kot pravi dijakinji češke šole.

Čas po delu smo preživljali v lepo opremljenem stanovanju stare meščanske večstanovanjske hiše. Bili smo blizu glavne železniške postaje in trgovine. Stanovanje, ki nam je bilo izbrano, je za omejen čas postalo naš dom in tako smo se do prostora tudi obnašali. V roku prvega tedna smo na mizo posadili ceneni prt in vazo rož, kavno mizico ob kavču nametali s knjigami in računalniki ter okna okrasili z opranimi oblačili, ko je stajalo bilo prepolno. Ko smo se en za drugim vračali z dela, je stanovanje že napolnil omamen vonj kosila tistega dne. Jedli smo vsi ob istem času, za isto mizo in si med obrokom izmenjevali prigode in zgodbe s prakse. Po dolgih dnevih smo med lenimi večeri pred televizijo pogledali, kaj imamo na razpolago v hladilniku in iz tega čarali recepte za jedi, ob katerih se mi še danes cedi slina, ko pomislim na njih. Med tamkajšnjim bivanjem smo poskrbeli za to, da je bil prostor pospravljen, vse površine čiste, posoda pomita, hladilnik poln, temu primerno pa tudi naši želodci. V okoliščinah, v katerih smo se znašli, smo vzpostavili lepo uravnoteženo in predvsem funkcionalno gospodinjstvo ter ga vzdrževali.

Ob bivanju v Pragi smo se kot skupina povezali in se drug drugega navadili. Vse znamenitosti smo si ogledovali skupaj in se dogovarjali, kje in kdaj se dobimo, ko smo se razdelili. Drug za drugega smo skrbeli in upoštevali želje vseh, omogočili smo si, da je vsak videl in obiskal to, kar si je želel. Nikoli nisem bila v skrbeh, in tudi če sem kam šla sama, sem se počutila varno. Celotna izkušnja mi je dala prijateljstva, za katera sem prepričana, da se sama od sebe ne bi spletla. Videla in doživela sem stvari, ki jih sicer morda ne bi nikoli. Ogromno mi pomeni, da smo imeli privilegij spoznati tujo državo za tako časovno obdobje, se sami tam

znajti in svobodno razpolagati s časom in denarjem, ki nam je bil namenjen. Blizu našega bivališča je bil park, ki se je vzpenjal do čudovite razgledne točke s pogledom na celo mesto. Ob sončnem zahodu smo se namestili na travnik, med mnogimi drugimi, ki so se odločili preživeti preostanek popoldneva tam in se ob čudovitem razgledu pogovarjali. Ko sem sedela med ljudmi, s katerimi sem se nedavno zbližala, gledala na mesto, ki sem ga pred nedavnim spoznala, sem se zavedala, da živim priložnost, ki se ponudi le enkrat v življenju. Resnično sem vesela in hvaležna, da sem jo preživela točno tam, s točno tistimi ljudmi in ničesar, kar sem tam doživela, ne bi spremenila.

(Slikano dan pred odhodom, umetnina med zadnjim generalnim čiščenjem kuhinje.)

Živa Ema Brigadir, 4. Zb

Babi naredi ...
»Njam« -- najboljši piškoti!
Rada jih kradem.

Eva Zupančič in Alja Jančar, 1. Ka

Dež tiho pada,
listi šumijo glasno ...
Misel tava proč.

Kaja Koleto in Kaja Arh-Lovše, 1. Ka

Pride spet vsako leto,
Oblita z barvo, rožnim cvetom.
Mladi ptički žvrgolijo,
Lahek vetrič prebudijo.
Adijo, zima, zimski čas,
Dobrodošla, pomlad, v našo vas.

Ela Olja Malnar Kobal, 3. Fb

SLIKA

Sivkasto škrlatno nebo se je zlivalo z vejami svetle rjave barve, njeni listi podobni breskvam. Pod krošnjo, ki se mi je dotikala glave, sem opazil stebila s temno sivimi črtami, ponekod poleg manjših, belih poudarkov. Tla so bila trda, podobna ostankom lesenih tal po večletnem zvijanju in krčenju zaradi nanosa vode.

Dlje in dlje sem se sprehajal po sliki, nevede zašel v votlino, v mrežasto, sluzasto podobo. Ta del se je še vedno sušil. Opazil sem manj izoblikovane gmote, podobne reki, ki je kot zgornji sloj imela viskozno, a nežno tekočino - olje. Dotaknil sem se je. Moja roka se je obarvala bogato modro, s svetlejšimi odtenki na zapestju. Obrnil sem se in pogledal navzgor.

Štrlatna barva se je zamenjala za temno sivo, začele so padati kapljice. Glavo sem hitro obrnil navzdol in se skril pod bolj izraženim drevjem. To mi je pomagalo le nekaj minut, preden se je name zil zelen curek olja, ki mi je obarval hrbet in uničil oblačilo.

Moral sem oditi, želel pa sem opazovati in izvedeti o koncu. Odšel sem nazaj na del z oranžno-rumenimi listi in upal, da bodo dlje časa zdržali. Nebo so se medtem še enkrat obarvalo in postalo popolnoma črno. Slikar še ni dodal zvezd, očitno bo narisal še en sloj. Okoli mene so bile luže pisanih barv, gozd pust, vendar še vedno barvit. Pred seboj sem gledal uničene ostanke nekdanje lepe slike.

Premikal sem se počasi do rjavkastordeče oblike. Izgledalo je kot steber, postopoma pa sem sestavil predstavo - bilo je novo drevo. Njegove korenine so bile vidne nad zemljo, stebila in veje bolj rdeče od prejšnjih, listi modrikasto bele barve. Nosilo je rumene plodove, previsoke, da bi jih dosegel. In v deblu ...

... razpoka. Vodila je v temni del stavbe. Previdno sem šel skozi hodnik in ... prišel nazaj v svojo sobo, kjer sem zagledal novo sliko. Motivi prejšnjih podob so se ponovili. Zlezel sem v posteljo in zaspal, sanjal naprej.

Andrej Nusdorfer, 3. Fa

NE MISLIM NATE

Ne mislim nate,
dokler mi rožlja nakit okoli zapestja
in gradiva mi ne zmanjka,
ker ujet si v mračna predmestja,
katerih pobeg je uganka.
Razrešuje jo jutro, ki z rutino prebuja
te, s svetlobo prikrade v mirne prostore.
Moč tvojega portreta se obuja
in pije potoke
in ruši plemenite gore.

Pozabljen glas na glas odzvanja,
se odbija in odmeva do konca hodnika.
Od vonja znanega, ki me preganja
zamegljena je zavesti slika.

Z občudovanjem tebe se slepim
od same ljubezni hlepim po preziru.
Ali slutiš, kaj ti govorim?
Rotim te, pusti me pri miru!

Živa Eva Brigadir, 4. Zb

DEKLE, OBLJUBLJENO SONCU

Spomini, otroški nasmeh, vrvež ter vonj po starih knjigah me odpelje daleč v otroštvo. Že kot majhna deklica sem zelo rada brala. Moj bralni kotiček je rasel in rasel.

Najraje od vseh zvrsti sem imela pravljice. Z mamo sva jih prebirali noč in dan. Niso me privabile le zgodbe, temveč tudi prečudovita slikanica. Občudovala sem dodelanost likov, barve ter bleščice. Vse to mi je pomagalo pri moji domišljiji. Dandanes opažam, da pravljice izgubljajo svoj pomen. Živimo namreč v moderni dobi, kjer je v ospredju tehnologija. Ljudje hitijo drug mimo drugega in ne najdejo časa za druge, kaj šele zase. Otroci nabirajo izkušnje iz igrice in videov po spletu. Toda prav pravljice so tiste, ki nam polepšajo otroštvo. Naučijo nas osnovnih vrednot, kot so ljubezen, dobrota ter iskrenost. Hkrati pa imajo moč povezovanja. Najlepše je, če jih prebiramo v družbi. Na ta način bomo pričarali prijetno vzdušje. Čeprav sem odrasla, večkrat posežem po otroških knjigah. Nekateri mislijo, da sem staromodna. Toda kdo bo krojil prihodnost naših otrok, če to ne bomo mi. Moja želja je, da branje prinesem na svoje bodoče otroke. S tem bi jim omogočila večjo razgledanost.

Pred leti so bile popularne Andersonove pravljice. Ni bilo otroka, ki jih ne bi imel. Všeč so nam bile zaradi zanimivih likov ter zgodb. Priznam, da jih imam še danes kot spomin na dobre stare čase. V današnji družbi so bolj aktualne kakšne bralne tablice. Toda pravi občutek dobiš takrat, ko prelištaš knjigo. Najbolj mi je bila pri srcu Snežna kraljica. Marsikdo bi rekel, da zaradi princes in princev. Toda to ne drži. Zgodba govori o deklici Gerdi, ki se poda na pustolovščino v upanju, da bi rešila svojega brata. Med branjem sem občutila njeno vztrajnost, željo in voljo. Kljub temu da je še majhna deklica, je dokazala, da je ljubezen močnejša od vseh preprek. S svojo iznajdljivostjo je premagale vse nevarnosti. Ni pomembno koliko smo stare, vedno se bomo borile za naše najdražje. Občudujem pisatelje, ki v ospredje postavijo dekleta. Na ta način pokažejo, da smo enakovredne.

Sprašujem se, zakaj so v družbi vedno moški označeni za borce. Zavedam se, da je to veljalo skozi stoletja. Oni so le tisti, ki so se borili za domovino in naš obstoj. Toda, kaj če bi za spremembo naredili izjemo? Namesto da bi kolebali, češ, moški morajo biti glavni in močni, si drznimo biti to, kar smo! Čeprav smo na videz šibkejši, smo v resnici močne. Tekom življenja smo dokazale, da nismo sposobne biti le gospodinje, ampak tudi borke. S pomočjo različnih kampanj se borimo za enakopravnost. Tukaj se navezujem na volilno pravico in možnost šolanja. S svojo vztrajnostjo smo dosegle sam vrh. Dokazale smo, da pogumna, odločna in navihana dekleta ne živijo samo v pravljicah, ampak so povsod okoli nas. Vesolje nas vabi, da se zavzamemo in pokažemo, iz kakšnega testa smo. To je tisto, kar nas bogati.

Spomnim se modrih besed svoje profesorice. Vsako šolsko uro je poudarjala, da bi ženske storile vse, da rešijo svoje otroke. Pri tem mislim, da bi dvignile celo avto, če bi bil njihov otrok v nevarnosti. To si je kar težko predstavljati ...

Ne bodimo le princeze, ki čakajo princa na belem konju, ampak glavne junakinje. Sposobne smo podirati ovire in doseči najvišje. Postanimo pogumne!

Eli Dovč Beltram, 4. Fa (Šol. Leto 2024/25)

SO REKLI, DA BO MEJA POŠTENA. NI POŠTENA.

Prvi zgodovinski roman 60-letne pisateljice, učiteljice in prevajalke Mateje Gomboc, pripoveduje o 30-ih letih 19. stoletja, o vojni za Gorico in nastajanju čisto novega mesta. Roman se osredotoča na le nekaj oseb, ki predstavijo svoje doživljanje teh časov, neposredno pa predstavlja vse Goričane, Slovence. Glavni protagonistki sta Dora, učiteljica, in Pina, njena sosedka v otroštvu, Furlanka. Obe vlogi je pisateljica opisala po zgledu življenja dveh gospa, ki sta ji podali željo po pisanju zgodovinskega romana. Teto avtorice, Ano Z., v zgodbi predstavlja Dora, Silvijo Velikonja, taščo pisateljičinega prijatelja pa pooseblja Pina.

V besedilu se čuti srečo in veselje zaradi odprtja meje med staro in Novo Gorico. Goričanom in Goričankam nenadna, grozeča in omejujoča meja nikakor ni bila všeč. Nekateri so ostali na italijanski strani meje, niso mogli do svojih bližnjih, njiv in posesti. Tako se je zgodilo Pini Vižintin in njeni družini. Živel so na obrobju Gorice, vendar so imeli večino njiv in obdelovalnih površin na drugi strani. Takrat je oče Aldo dobil prepustnico, da lahko hodi čez mejo. Dora je mejo doživela popolnoma drugače kot Pina. Videla je požig njihove hiše, italijanske napade, očetovo smrt in zdaj še žičnato ograjo. Ta je krvavo zarezala v odnos med njo in Frankom v Italiji. Morda bi njuna zveza trajala veliko dlje, če se ne bi tako oddaljila. V nadaljevanju romana večkrat zalotimo Doro, ko razmišlja o tem, kako bi bilo, če bi bila s Frankom še par, kako bi živela, kako živi ... Poleg Franka ji je meja vzela tudi prijateljice, z Venhietovimi se ni videla nikoli več. Pozitivna plat pa je, da je dobila motivacijo postati učiteljica slovenščine. Želela si je učiti prihodnje generacije materinščino in ne italijanščine ali nemščine, česar se je učila Pina. Pina je bila takrat še premlada, da bi imela meja nanjo kakšen pomemben vpliv, je pa zelo prizadela njenega očeta Alda Venhietija. Dora ga je vedno opisovala kot pogumno, močno osebo, ki bi naredila vse za svojo družino, Pia pa ga je predstavila v popolnoma drugačni luči. Tudi tu se opazi razlika med njunima razmišljanjema. Pina je poiskala njegove ranljivosti, hudo bolezen in nemočno oklepanje alkohola. Od vseh oseb v romanu me njegova zgodba najbolj pretrese, saj je že v prvi vojni izgubil kmetijo in vso živino, potem pa še v drugi utrpel hude posledice na hiši, hlevu, vinogradih in njivah. Vedno se je trudil za to, kar je zgradil za svojo družino, in bil ponosen na svoj izvor. V romanu so glavne protagonistke ženske, zato je opazna razlika v razmišljanju med obema spoloma, na primer med Doro in njenim bratom, partizanom Pepijem. Dora, mladenka s fantom iz Italije in ljubeznijo do Gorice, ni hotela moralno sprejeti, da mesto ni več popolnoma slovensko. Dajala si je lažno upanje, da bo Gorica spet slovenska. Pepi si tega ni mogel dopustiti. Zaradi službe in položaja v družbi, si ni smel dovoliti, da bi ga preplavili dvomi. Zaradi glavnih vlog ženskih protagonistk, nosijo moški le stranske vloge, pa vendar so pomemben del vsake izmed njih. Kot je Pina povedala po srečanju v Gorici po nekaj letih, je Milan Doro rešil. Po bolezni, izgubi službe in še prej izgubi ljubezni je bila Dora popolnoma na tleh. Takrat je v njej spet prebudil željo po sprehodih, poslušanju ptičjega petja in občudovanju cvetlic. Vendar njuna zveza ni ostala tako rožnata do konca. Kmalu po tem, ko sta se skupaj vselila, je Milan veliko študiral, se zapiral vase ... vse do svoje smrti. Redko se je igral z otrokoma, malo je bil doma, še manj je govoril. Zadnja leta z njim so morala biti za Doro precej naporna. Poleg tega so tudi v službi želeli, da da vse od sebe, se izkaže.

Pa je kljub njegovim pomanjkljivostim imela Milana rada, od prvega dne, ko ga je spoznala. Njen pogled na svet je bil popolnoma drugačen kot pogled mlade Lili. Dora je vse življenje razmišljala o šolanju, kako bo našla partnerja, se poročila in imela otroke. Nasprotno od Lili, ki je živela veliko bolj svobodno, lahko miselno in uporniško predvsem do mame Pine. Pina, ki je imela že od otroštva odpor do družbe, voditelja Tita in njegovih poseganj v Gorico, je težko razumela, kako je njeni hčerki popolnoma samoumevno, da je Gorica italijanska, Nova Gorica pa slovenska in ima Tita celo rada. Ta tema je v hiši pogostokrat zanetila prepir, pa vendar je ob smrti maršala Tita tudi Pina potočila kakšno solzo. Morda pa ji le ni bilo vseeno zanj. Liliino ljubezensko življenje je bilo drugačno kot mamino ali Dorino. Počutila se je bolj svobodno, ni se ji bilo treba ozirati, iz katerega dela mesta je njen ljubljani, ni ji bilo treba skrbeti za prepustnice, dovolilnice za mejo pa je le obdržala. Na ta način je v Ljubljano prevažala italijanska oblačila in druge dobrine, ki so ji jih naročile sošolke in prijateljice. Dora tega ni počela, saj je razmišljala le o Franku in njegovih pismih. Prva ljubezen ji je ostala v spominu tudi še na stara leta, ko se je v domu za ostarele spominjala mladosti. Kako je bila srečna s Frankom, dolgi pogovori s Pino, leta šolanja v Gorici, Solkanu, različna učiteljišča, Milan, odraščanje otrok, vse to ji je risalo nasmešek na obraz tudi potem, ko se zaradi bolezni mnogih stvari ni več spominjala.

Dogajalno-vrednotenjski roman je zgrajen v obliki mozaika. Več različnih zgodb sestavlja celoto. Pomembna je omemba razlik med protagonisti, med njihovim razmišljanjem, spreminjanju kvalitete življenja skozi leta. Kot je pisalo v spremni besedi, je bila Nova Gorica Adamovo rebro ali Evino telo, antagonistka prašni stari Gorici, polna parkov, vrtnic in klopov. Kljub mnogim dvomom domačinov, Goričanov, je mesto zraslo v čudovit okoliš, kjer se danes Italijani in Slovenci prosto družijo in obujajo spomine na ulice in stavbe, ki so stale nekoč.

Zala Mali, 3. Zb

INTENZIVNE PRIPRAVE NA DEBELEM RTIČU

V ponedeljek, 25. 11. 2024, smo se ob 7.40 zbrali pred šolo, na avtobus zložili vso opremo in se ob 8. uri že odpeljali proti Debelem rtiču. Po dobri uri vožnje smo prispeli do zdravilišča, kjer smo se tudi nastanili. Pred kosilom smo imeli nekaj časa za vaje in ta čas koristno izkoristili.

Imeli smo čudovit pogled na morje in lep sončen dan. Po okusnem kosilu smo si vzeli čas, da se nam odpočijo glasilke, omehčajo prsti in spostijo glasovi, saj so po tem sledile štiri ure intenzivnih vaj petja, igranja in govorjenja. Pred večerjo smo imeli nekaj časa za osvežitev v bazenu. Nekateri smo se za to tudi odločili, drugi pa so igrali tarok. Sledil je zabavni večer, na katerem se je vsaka skupina predstavila s svojo točko. Glasbeniki so pripravili priredbo pesmi "Kuža pazi" in vključili vsa glasbila ter zaigrali še nekaj drugih pesmi. Igralci so zaigrali odlomek iz risanke "Mia in jaz" ter nas dobro nasmejali. Pevke pa smo imele po celem dnevu že pošteno izmučene glasilke in smo petje karaok prepustile drugim. Glasbeniki so zapeli "What makes you beautiful", igralci so se vživeli v vlogo Barbie, profesorji pa so večglasno zapeli "Let it go". Na koncu nas je presenetil še DJ Mark Kac in pokazal svoje trike. Tako se je veseli večer končal in utrujeni smo se ulegli v postelje.

Zjutraj nas je prebudila pesem Nece Falk "Dobro jutro, dober dan" in takoj nam je zadišala kava, zato smo se hitro odpravili na zajtrk. Morski zrak in zajtrk sta nam dala novih moči za še nekaj ur vaj. Proti koncu smo šli skupaj čez celo prireditev in z nasmehom ugotovili, da smo bili res pridni. Pojedli smo še kosilo in se prijetno utrujeni odpeljali nazaj v Ljubljano.

Monika Skvarča, 3. Ka

TABOR ZA NADARJENE

V četrtek, 3. 4. 2025, smo se nadarjeni dijaki SŠFKZ skupaj s profesorji Katjo Petric, Marjanom Hafnerjem, Petro Čalić ter Sabino Povhe Lenart odpravili na nepozaben tabor v Strunjan, ki tudi letos ni razočaral. Za dobro vzdušje je ves čas skrbelo tudi lepo vreme ter temperatura zraka, ki nam je pričarala že kar poletni občutek. Ob 8. uri zjutraj smo se zbrali na Roški cesti in se z avtobusom najprej odpeljali do Luke Koper, kjer nam je prijazen in zabaven vodič povedal veliko zanimivih podatkov, hkrati pa nas je zabaval s humornimi izjavami, kar je opis Luke še popestrilo. Po ogledu smo se odpeljali do Škocjanskega zatoka, kjer smo si ob spremstvu zgovorne vodičke med sprehodom ogledovali naravo ter živali, ki se tam nahajajo. Videli smo kar nekaj vrst ptic, ki jih prej še nikoli nismo, ter majhno zeleno žabo z imenom zelena rega, ki je bila meni prav prikupna. Videli smo tudi kačo, ki je oprezala za žabami. Izvedeli smo, da v naravnem parku veljajo določena pravila, ki se jih morajo obiskovalci držati. Vodička je povedala, da se veliko ljudi teh ne drži, kar ogroža živali. Po sprehodu je bila ura že toliko, da smo se odpravili v gostilno na kosilo, kjer smo se dobro najedli in si tako nabrali moči za dogodivščine, ki so nas tisti dan še čakale. Po kosilu je najprej sledila nastanitev v Hotelu Oleander, ki nas je vse navdušil. Sobe so bile svetle, lepe, moderne, urejene in nad pričakovanji. Ena stena je bila v celoti ostekljena, vodila je na balkon s pogledom na morje in soline. Popoldne smo imeli različne dejavnosti. S profesorico Sabino Povhe Lenart smo na terasi izdelovali solni piling, s profesorico Katjo Petric smo preizkušali naše igralske sposobnosti skozi različne skupinske igre, se preizkušali v improvizaciji in se nato odpravili še na sprehod ob obali, profesorja Marjan Hafner in Petra Čalić pa

sta poskrbela za matematično delavnico, ki je vključevala zabavno fotografiranje. Sledila je večerja, ki je navdušila, saj so nam pripravili lazanjo. Ko smo se najedli, smo se nekoliko spočili v svojih sobah, potem pa smo se že veselili večernega druženja. Še bolje smo se spoznali tako, da smo se med seboj razdelili v skupine po narečju, ki ga govorimo, potem pa je vsaka skupina pripravila točko, s katero je posamezno narečje tudi predstavila. Ob predstavitvah smo se zelo nasmejali, saj je bila prav vsaka točka svojevrstna in zabavna. Večer smo zaključili s pogovori in prepevanjem ob spremljavi na kitaro.

Zjutraj nas je čakal bogat zajtrk. Zadnja dejavnost, ki je še sledila, je bil ogled solin. Tako kot prejšnja vodiča nam je tudi ta povedal veliko zanimivih stvari ter bil pripravljen odgovoriti na vsa naša vprašanja. Izvedeli smo tudi, na kakšen način solinarji pridobivajo sol.

Tabor smo zaključili z mislimi, ki smo si jih, pred odhodom iz Strunjana, podelili v krogu. Prav vsi smo se strinjali, da je bil tabor fantastičen, vendar čisto prekratek. Verjamem, da bo vsakemu izmed nas ostal v spominu. Letošnji tabor je bil moj 3. tabor, ki sem se ga udeležila. Prav vsak do sedaj je bil dober in nepozaben na svoj način, vendar bi si upala reči, da je bil letošnji še najboljši od vseh. Vsaj meni.

Neža Igličar, 4. Fa

KULTURNI DAN 27.11. 2025

Srednja šola za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo Ljubljana je v četrtek, 27. 11. 2025, pokala po šivih. Na eni strani osnovnošolci, ki so si prišli na dan odprtih vrat pogledat, kako zabavna in carska je srednja šola, na drugi strani pa dijaki, ki smo si privoščili malo oddiha od šolskih obveznosti.

Najprej smo se drugi in četrti letniki programov farmacevtski tehnik in laboratorijski tehnik zbrali pri Kinu Bežigrad. Tam smo si ogledali gledališko predstavo Boksarsko srce. V glavnih vlogah sta nastopala Domen Valič in njegov oče Iztok Valič. Iztok je igral Lea, bivšega boksarja, ki je pristal v domu starejših občanov na zaprtem oddelku. Nekega dne pa pride najstnik Jojo, ki mora zaradi kazni opravljati družbeno koristno delo – pleskanje sobe. Kot večina najstnikov je bil tudi Jojo poln energije, najstniškega slenga, angleških izrazov in kletvic, za katere bi Leo včasih res potreboval podnapise. Sčasoma pa se je tudi Leo začel spreminjati in se je odprl svojemu novemu prijatelju. Na koncu lahko rečemo, da sta postala prava "best frienda". Prav ta nenavadna, a srčna prijateljska vez, je naredila predstavo tako dobro.

Po predstavi smo imeli vsi oddelki malo odmora, nato pa smo se nekateri odpravili v Narodni muzej na Metelkovi, drugi pa v druge muzeje in galerije. V Narodnem muzeju smo si ogledali zbirko stolov, omar, keramike, orožja in slik. Bilo je kot nekakšen časovni stroj – en trenutek gledaš starinsko pohištvo iz srednjega veka, naslednji trenutek pa retro dizajn, ki bi ga danes brez težav prodajali kot "vintage". Po zaključku ogleda razstav smo se odpravili domov – nekateri na avtobuse, drugi v dijaške domove, tretji pa so še malo preživljali čas s sošolci.

Eva Remic, 2. Fc

SPOMINI NA MORJE

Vonj morja je eden tistih vonjev, ki me vedno znova popelje v preteklost, v brezskrbne poletne dni.

Spomnim se, kako smo z družino vsako poletje obiskovali sorodnike, ki so živeli ob morju. Že od daleč sem začutila drugo podnebje. Misel je preskočila na občutke - slanost morja, svežina vetra in rahla nota alg.

Vsak dan je bil poln dogodivščin. Zjutraj sem se zbudila ob zvokih valov in galebov. Po zajtrku smo se oblekli v kopalko in odhiteli na plažo. Vonj morja je bil povsod okoli mene.

Spomnim se trenutkov, ko smo se z družino zabavali, se potapljali in iskali školjke. Ko sem plavala, sem čutila, kako me obdaja hladna voda, medtem ko je morski zrak polnil moja pljuča. Ob koncu dneva smo se pogosto sprehajali po obali, medtem ko je sonce zahajalo. Vonj morja se je mešal z vonjem sveže pečenih rib. Vonj morja me vedno znova spomni na brezskrbne trenutke, ko smo se smejali, igrali in uživali v preprostem življenju.

Nina, 4.Ka

SPOMINI ...

Pogosto se v mislih vračam k dogodkom iz otroških let. Najbolj se spomnim poletnih počitnic, ko sem bila še majhna. Z bratom, babi in dedijem smo bili na vikendu sredi gozda. Zraven vikenda teče potok, kjer sva se vsak dan z bratom igrala, najbolj se spomnim, da sva lovila paglavce in jih seveda potem tudi takoj izpustila. Najbolj srečno in zadovoljno sem se počutila tu, sredi gozda. Še zdaj rada zahajam v naravo, velikokrat se namenim na Kofce, saj so nad vikendom. Narava me spominja na brezskrbne trenutke, polne smeha in topline.

Vsak dan, deževen ali s soncem obsijan,
pišemo spomine, s katerimi živimo
in se iz njih učimo.

Lepo je, če spomine ustvarjamo, živimo
In delimo z ljudmi, katerim je zanje mar.

Gaja, 4. Ka

UEDNIŠTVO ŠOLSKEGA GLASILA 2025/26

Odgovorna urednica:

Tjaša Goličnik, 4. Fb

Uredniški odbor:

Laura Bosnar, 4. Fb

Meliha Grošič, 4. Fb

Arta Hamiti, 4. Fb

Sodelovali sta še:

Klea Kostadinov, 1. Fc

Elizabeta Podlogar, 1. Za

Slikovno gradivo:

Maruša Ožvatić, 3. Fb, str: 4, 24–25, 43

Živa Ema Brigadir, 4. Zb, str: 7

Pika Ivanuša, 3. Fb, str: 8, 12, 15, 26, 33, 36

šolski arhiv, str. 17

Dalija Sefić, 1. Za, str: 22

Fotografije:

Živa Ema Brigadir, 4. Za, str: 29

Nikola Nasev, 4. Zb (2024/25), str: 39–40

Katja Petric, fotografije (priprave Debeli rtič), str: 37–38

Internetni vir:

<https://medstore.odiseja.com/PENGUINLESSONSTHE260x386pxODISEJA.jpg>, str. 19

https://mojajezero.si/cache/jezera/7362-slap_savica_1_2-043b82b98f7fd5ef.jpg, str. 10–11

https://govorise.metropolitan.si/media/cache/upload/Photo/2017/10/19/valic-171111-boksarsko_srce-foto_by_urska_boljkovac1_fbimage.jpg, str. 41

Mentorica: Nevenka Tomšič-Iskra

Oblikovanje in prelom: Jasna Perinčič Manfreda

Ljubljana, februar 2026